

ശ്ലേഷാഞ്ജനം

ആത്മഭാവവിധി

നോവൽ

654

வேளாண்மை

(குறுங்காவியம்)

நீலாவணன்

வானொலி

(விநியோகமாதிரி)

வேளாண்மை

(குறுங்காவியம்)

ஆசிரியர்:-

நீலாவணன்

முதற்பதிப்பு:-

1982 செப்டம்பர்

விலை:- 15/-

அச்சுப்பதிவு:-

அமுதா அச்சகம் மூதூர்.

வெளியீடு:-

தங்கம் வெளியீடு : மூதூர்.

அட்டைப்படம்:-

நிர்மல்

உரிமை:-

திருமதி. நீலாவணன்

பதிப்புரை

மகாகவி இக்பாலின் நூற்றாண்டு விழாவை யொட்டி 'பூவரசம் பூ' என்ற அவரது காவியத்தின் மொழி பெயர்ப்பு எமது முதல் வெளியீடாக வந்தது.

புத்தகம் போடுவதற்கான பொருட்களின் விலையேற்றம், இறக்குமதியாகும் நூல்களோடு போட்டி போட முடியாத நிலை, கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தமிழ் நூல்களுக்கான சாஹித்ய மண்டலப் பரிசைத்தானும் கொடுக்காத அரசின் உதாசீனம் ஆகிய காரணங்களால் எமது அடுத்த வெளியீடு இது வரை வெளி வரவேயில்லை. பெரிய நிறுவனங்களே தயங்கும் போது நாம் எம்மாத்திரம்?

ஆயினும் மகாகவி பாரதியின் நூற்றாண்டு விழாவுக் காவது ஒருநூலை வெளியிட வேண்டும் என விழைந்தோம். பாரதியின் வழி நின்று பழகு தமிழிற் கவிதை எழுதிய நீலாவணனின் வேளாண்மையை வெளியிடும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. இதற்கான வாய்ப்பை எமக்களித்த திருமதி நீலாவணன் அவர்களுக்கு எம் நன்றி.

தொடர்ந்து வருடம் இரு நூல்களையாவது வெளிக் கொணர உத்தேசித்துள்ளோம். இலக்கிய சுவைஞர்கள் எமக்கு ஆதரவு தருவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

வணக்கம்.

நிர்வாகி.

தங்கம் வெளியீடு,
மூலார். 1 - 9 - 82.

முன்னுரை

நீலாவணனின் 'வேளாண்மை' யைக் கையெழுத்துப் பிரதியாகப் படித்து, நான் பெற்ற இன்பத்தைச் 'சிந்தாமணி' மூலம் சுவைஞர்களோடு பங்கிட்டுக் கொண்டது பலருக்கு நினைவிருக்கலாம்.

'ஆயிரம் முகத்தான் அகன்ற' அப்பனுவுலுக்குப் பாயிரம் எழுத வேண்டிய சமையும் தற்போது என் தலையில் விடிந்திருக்கிறது.

அச்சமையின் அழுத்தத்தில் நீலாவணன் இன்றிருந்தால் தனது 'வேளாண்மை' க்கு எப்படி முன்னுரை எழுதுவார்? என்று என்னையே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். புனித ஓர்க்காதன் நற்செய்திக்கு எழுதிய முன்னுரைதான் என் நினைவில் வருகிறது.

'மாண்புமிக்க தெயோப்பிலுலே! நம்மிடையே நிறைவேறிய நிகழ்ச்சிகளைத் தொடக்க முதற் கண் கூடாகக் கண்டவர்கள், தேவ வார்த்தையின் பணியான ராகி நம்மிடம் ஒப்படைத்துள்ளனர். ஒப்படைத்தவாறே அவற்றைப்பலர் நிரல்பட எழுத முயன்றுள்ளனர்.

அப்படியே நானும் யாவற்றையும் நுணுகி ஆய்ந்தறிந்து, நீர் கேட்டு அறிந்தது உறுதியெனத் தெளியும் பொருட்டு முறையாக வரைவது நலமெனக் கண்டேன்.'

தனது மாண்புமிக்க வாசகர்களுக்கும், நீலாவணன் இப்படித்தான் முன்னுரை எழுதுவார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஏனென்றோ 'பொறிகாணவவனோடு மீனமுங்குறையாச் செறிமாண் கழிஞழ் புளியந்துருத்தி மட்டக்களப்பையும், 'காவும் பொழிலும் கழிமுகமும் புள்ளணிந்த ஏரியும் மல்கிய அதன் வனப்பையும் நிரல்பட எழுத பலர் முயன்றுள்ளனர்!'

ஆனால் கவிஞர் நீலாவண்ணை 'யாவற்றையும் நுணுகி ஆய்ந்தறிந்து முறையாக வரைந்திருக்கிறார்' என்று துணிந்து கூறுவதற்கு எந்தத் தயக்கமுமே எனக்கில்லை.

கவிஞர் நீலாவண்ணின் 1975 வரை நம்மோடு வாழ்ந்தவர். அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே வேளாண்மைச் செய்கை இயந்திர மயமாகி, முதலிட்டு இலாபம் பெறும் வியாபாரமாகவும் மாறியிருந்தது.

ஆனால் கவிஞரது 'வேளாண்மை' யில் இயந்திரக்கலப்பைகள் இல்லை. ஏன்? துவிச்சுர வண்டி கூடக் கிடையாது குட்டுக்களத்திலே வேலை செய்தவர்களுக்கும், மற்றைய குடிமக்களுக்கும் நெல்லே கூலியாகக் கொடுக்கப்படுகின்றது. கதையிலே, விதானையார், உடையைர் போன்ற 'பழையவர்களே' வருகிறார்கள்.

இப்பண்புகளைப் பார்க்கும் போது, தமது சமகாலத்துக்கு முன்னால் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் புனித லூக்காவைப் போலத் 'திட்டமாக விசாரித் தறிந்து' தான், இக்காவியத்தை நீலாவண்ண் பாடியிருக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

ஆகவே இக்காவியத்தின் மூலம், இயந்திர நாகரீகத்தாற் 'சுற்பழிந்துவிடாத' மட்டங்களப்பின் குமரியழகையும், மட்டக்களப்பாரின் 'விருத்திருக்க உண்ணாத வேளாண்மைத் தனத்தை' யும், வெளியுலகிற்குக் காட்டத்தான் நீலாவண்ண் ஆசைப்பட்டிருக்கிறார் என்பதும் துலாம்பரமாகிறது.

தான் 'ஆசை பற்றி அறைய' வந்ததை, நீலாவண்ண் கம்ப காமபிரியத்தோடு விருத்தப்பாக்களாற் பாடியிருக்கிறார். மட்டக்களப்பின் பழகு தமிழ்ச் சொற்கள் அவரின் கவிதா காமபிரியத்துக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் புரிந்து, இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கின்றன ஏடறியாப் பெண்களும் 'கவி' இசைக்கும் தெற்கு மட்டக்களப்பின் கவிவளம், இக்காவியத்தில் இலக்கணக் கரைகளுக்குள் சான்றோர் கவியெனக்

கிடந்த கோதாவரி யாகப் பாய்கிறது?

இக்காவியத்தின் கதை ஓட்டத்தைப் பற்றியோ, காவிய அமைப்புபற்றியோ, கடுக்கனிற் பிடித்த சால்வையைக் கழற்றி எடுப்பது போன்ற சின்னஞ்சிறு சம்பவங்களைக் கூடக் கலாநேர்த்தியுடன் சொல்லும் திறமையையோ, காவியத்துக்கு அழகூட்ட அவர் கையாளும், உவமை, உருவகம், தற்குறிப் பேற்றம் போன்ற அணிநலன்களையோ விரித்துஎழுத இம்முன்னுரையில் இடம் இல்லை. நீலாவணன் கவிதைகளை ஆய்ந்து கலாநிதியாகும் அந்த வாய்ப்பைத் 'தமிழ் செய்யும்' மாணவன் ஒருவனுக்கு விட்டு வைக்கிறேன்.

ஆனாலும் ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். குடுமிதிப்பதும், சூட்டிலே பொலிந்த தானியமணிகளை வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவதும் எல்லா விவசாய நாடுகளிலும் நடப்பவைதாம். பல்வேறு நாட்டு இலக்கியங்களில் அவைகளைப் படித்து அந்தந்த நாட்டு விவசாயிகளின் உலகப்பொதுவான மகிழ்ச்சியையும் பெருமிதத்தையும் கண்டு இரசித்திருக்கிறேன்.

மேலைநாட்டு இசைமேதையான பெத்தோவனின் இசை ஒன்றைக் கேட்கையில் அந்த ஜோர்மானியச் சாஹித்ய கர்த்தாவின் மொழியைப் புரிந்துகொள்ளா விட்டாலும் அந்நாட்டு விவசாயிகளின் களிப்பையும் பெருமிதத்தையும் என்னுள் உணர துழுதுகின்ற.

இக்காவியத்திலே குடுமிதிக்கையிற் பாடப்படும்

வாரிக்காலா ஓ .. ஓ .. ஓ,	வளைந்த கொம்பா ஓ .. ஓ .. ஓ,
ஏறிப்போ ஏறிப்போ ஓ,	எந்தாயே ஸூமித்தாயே,
ஊரிலே பஞ்சமோட,	உன்மடி பொலியோ ஓ .. ஓ,
சாரிலே நடம்மா தாயே,	சந்தானம் பொலியோ ஓ .. ஓ.

என்று தொடங்கும் பாடல்களை இசையோடு பாடினால், தமிழ் மொழியை அறியாதவர்கள் கூட மட்டக்களப்பு விவசாயிகளின்

பெருமிதத்தையும் பேருந்தன்மையையும் புரிந்து கொள்வார்கள் என்பதில் ஐயமேயில்லை. இறுதியாக,

‘எளிய பதங்கள், எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திற் செய்து தருவோன் தமிழ்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகிறான், ஓரிரண்டு வருடத்து நாற்பழக்கமுள்ள தமிழ்மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்.’

என்பது பாரதியின் கட்டளை. அதனை ஏற்று, தமிழ் மொழிக்கு அழியாத உயிரும், ஒளியும் இயலுமாறும், நூறு நூறு ஆண்டுகளுக்கும் பின்னால் வரும் நம் சந்ததியினர் ‘மட்டக்களப்பை’த் தரிசிக்குமாறும் அழகான காவியத்தைத் தந்திருக்கிறார் கவிஞர் நீலாவணன். பாரதி நூற்றாண்டிலே இக் காவியம் வெளிவருவது சாலப் பொருத்தமே.

இக்காவியத்திற்கு முன்னுரை எழுதும் பேற்றை எனக்களித்த கல்முனை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு - குறிப்பாக மருதூர்க் கொத்தன், சடாட்சரன், டக்ரர் முருகேசபிள்ளை - ஆகியோருக்கு என் நன்றி.

வணக்கம்.

வ. அ. இராசரத்தினம்

திரிகூடம்.

மூதூர். 10-9-82.

வேளாண்மை

பொருளடக்கம்

1. குடலை பக் 9

2. கதிர் பக் 59

குடலை

உணவுண்டார் கந்தப்போடி.

ஆரங்கே? பொன்னம்மா உன்
அடுப்படி அலுவல் ஆச்சா?
நேரமும் கடந்து போச்சே!
நீ என்ன செய்கின்றாய்? போய்
சோறெடு, சிவசிவா ... ஏய்
சுரைக் காயை என்ன செய்தாய்?
நீறினை நெற்றி யிட்டு
நெஞ்சினை வயலில் விட்டு
சோறெடுமீ மீனைப்பிட்டுச்
சுவைக்கின்றார் கந்தப்போடி.

சோக்கான கறிகா! தோலி
சுண்டலில்லை; முன் னால் நான்
கேட்காமல் அள்ளி வைப்பாய்,
கிழவனாய்ப் போனேன் பாரு!
காக்கையேன் பகல் முழுக்கக்
கறுபுறுக்கிறதோ? சேதி
கேட்கவோ, வீட்டுக் காரும்
கிளை வழி வருகின் றாரோ? ...

அள்ளிவைத்தாலும் சண்டை
அளவுக்கு வைத்தால் கேலி
துள்ளுவீர் குமரன் போல!
தோளுக்கு மூத்த பிள்ளை
செல்லையா பசியில் மாய் வான்
செல்லங் கொஞ்சுதற்கா நேரம்?
சொல்லுங்கள்; குழம்பா? வெள்ளைச்
சொதியிலா? தயிரும் உண்டு.

கோடிக்குள் இதரை வாழைக்
 குலையிலே பழங்கள் ஆய்ந்து
 சாடியில் தேனைக் குஞ்சுச்
 சட்டியுள் வார்த்து, பாலும்
 ஓடியே கொண்டு வைத்து
 உட்கார்ந்து, நமது கந்தப்
 போடியார் மனைவியான
 பொன்னம்மா புழங்கு கின்றாள்

பொன்னம்மா வியளம் சொன்னாள்

அண்ணனின் இளைய பெட்டை
 அன்னம்மா சமைந்த தாக
 வண்ணை வயிரன் பெண்டில்
 வழியிலே சொன்னாள்; என்று
 பொன்னம்மா சொல்ல, கந்தப்
 போடியார் விசை மேதும்
 கொண்ணன் வீட் டார்க்குங்கு
 கொண்டு வந் தாரோ? என்றார்

வயல்வழிக் காடித்தோற்ற
 வயிரம் போல் அவர்க்கு நம்மேன்!
 அயலெல்லாம் சொல்லிப் போனார்
 ஆயினும் இங்கே யொன்றும்
 வியளங்கள் இல்லை, என்றாள்.
 வேறென்ன செய்வார் நம்மை?
 பயறிலே கல்லாய்ப் போனோம்!
 பதறினார் கந்தப்போடி.

கையினை வட்டிக் குள்ளே
கழுவி, ஓர் செம்பு நீரைப்
பெய்து வாய் தீட்டி, ஈர்க்கில்
பிய்த்த வா நேப்பம் விட்டு
செய்கிறேன் அவர்களுக்குச்
சீக்கிரம் வேலை! என் சொல்
பொய்யில்லை! என்று கந்தப்
போடியார் புருங்கிச் சொன்னார்.

மண்டபத் துள்ளே வந்தார்,
மாடத்திலிருந்த வட்டா
கொண்டுமுன் வைத்து, ஓலைக்
குட்டானில் வயலுக்குள்ளே
கொண்டுசெல் வதற்காய், பாக்கு
வெற்றிலை சுண்ணும் போடு
‘ உண்டென ’ வைத்து மூடி
அவர்கையில் தந்தாள் பொன்னு?

நமக்கென்ன நட்டம்?..... இல்லை
நாமங்கு போவதாலே
சமக்கின்ற பெருமை யென்ன?
சுண்ணும்பை விரலில் தொட்டு
கம கமக் கின்ற கைப்பும்
கலந்து கை கசக்கித் தந்து,
சமன் செய்து போடியாரைச்
சாந்தமாக் கிண்பொன் னம்மா?

கறுப்பன் சினட்டி நெல், நம்
 கையினால் வடித்த எண்ணெய்
 கருப்பட்டி, உழுந்து முட்டை-
 கடையிலே மஞ்சள் மட்டும்!
 'பொருப்பத்தி' வாங்கி வைத்தேன்
 பொடிச்சிக்குக் கொண்டு போக
 விருப்பில்லை அவர்களுக்கு;
 விட்டுத்தன் ஞங்கள் என்னுள்.

அன்னம்மா அழகிதான்; இங்
 கார்வந்து முடிப்பான் பார்ப்போம்!
 'பொன்னம்மா, மறுகால் .... கொண்ணன்,
 பொடியனைக் கேட்டுக் கீட்டு
 என் வீட்டுப் படியில் வந்து
 ஏறட்டும்? எழிய நாய்கள்!'
 சன்னதம் எழுந்தாற் போலக்
 கறுவினார் கத்தப்போடி.

வண்டி புறப்பட்டது

கொண்டையென் றிருந்த, குஞ்சக்
 குடுமியை உதறிக் கட்ட
 வண்டியும் வாசலுக்கு வந்தது;
 வண்டிக் காரச்
 சண்டியன் சாமித்தம்பி,
 'சரி இனிப் புறப்பட்ட டாற்றான்
 கண்ணுக்குள் இருட்டும் வீழக்
 களத்துக்குப் போவோம்' என்னுள்.

கடுக்கனில் பிடித்த சால்வைக்
 கரையினைக் கவன மாக
 எடுத்துப்பின், சோற்றுப்பெட்டி
 ஏனங்கள் ஏற்றச் சொல்லி
 எடுத்தடி வைத்தார் கந்தப்
 போடியார்; எதிர்பாராமல்
 கடப்படி மாவில் நின்ற
 காகீகையோ, சனியன் சிச்சி!

போச்சுது சால்வை என்று
 போடியார் உதற, 'என்ன
 ஆச்சுது? வெள்ளைப் பீதான்
 அது நல்ல சருணம்? என்ற
 கூய்ச்சலைக் கேட்டுத் தண்ணீர்ச்
 செம்பொடும் பொன்னு வந்தான்;
 சாச்சச்சா பொழுதும் நல்லாய்ச்
 சாய்ந்ததே! என்றான் சாமி.

தொந்தியை முன்னே தள்ளி,
 தொடர்ந்து தம் முடம்பை வைத்துக்
 கந்தப்போடியாரும் வண்டிக்
 கடைசியில் ஏறிக் கொண்டு
 குந்தினார் வைக்கோல் மெத்தை
 குனிந்தது; காத்து நின்ற
 சந்தனக் காளைச் சோடி
 சதன்கையைக் கிலுக்கும் ஆட்டி.

ஏறினான் சாமி; கேட்டி
எடுத்தவை முதுகில் நாலு
சாறினான். மூக்கணத்தைச்
சரி செய்து, நடங்கோ; சொல்லை
மீறியால் முதுகுத் தோலை
மிச்சமாய் வையேன் என்னுன்
பாறுகால் எருதிரண்டும்
பாய்ந்தன வயலை நோக்கி

மச்சாள் வந்தாள்

வண்டிபோய் கோயிற்பாதை
வளைவிலே மறையுமட்டும்
நின்று பார்த் தலுவல் எண்ணி
நேரமாச் சென்று பொன்னு
மண்டபத்துள்ளே போன
மறுகணம் நாய்குரைக்கக்
கண்டனள்; எட்டிப்பார்த்தாள்.
கனகம்மா நான்தா னென்னுள்.

வாமச்சாள், வாகா உள்ளே
வழியிலே நாங்கள், கள்ளி
ஊமத்தை நட்டா வைத்தோம்
உறவெல்லாம் போச்சே மச்சாள்
சேமத்தை விசாரிக் காதே
சிணுங்கினாள் பொன்னு; 'சும்மா
போமச்சாள்' கனகம் மரதன்
புன்னகை மொழியால் சொன்னாள்.

என்னவோ..... கனகம்! வா வா
 இப்படி வந்து உட்கார்
 என்று கற் பன்னில் பாயை
 எடுத்தங்கு விரித்துப், பொன்னு
 சென்றனள் உள்ளே வட்டா
 செப்பமாய்க் கொண்டு வைத்து
 ஒன்றுண்டு அலுல லென்றே
 ஓடினாள் அடுப்படிக்கு.

கோப்பையில் பழம், பண்டங்கள்
 கொண்டு செம்போடு வைத்து
 'சாப்பிடு மச்சி' யென்று
 சந்தோஷம் பொங்கக் கூறி,
 கோப்பியும் கொண்டு வந்து
 கொடுத்த பொன் னம்மா நிற்கக்
 கூப்பிட்டு அருகில் வைத்தே
 கூறுவாள் கனகம் செய்தி.

மருமகள் அன்னம் புத்தி
 அறிந்தனள்; மற்றவர்க் கெம்
 கருமங்கள் செய்யும் பெத்தா
 கண்ணியை விட்டுச் சொன்னோம்
 உரிமைக் காரருக்கு மட்டும்
 ஒருத்தி நான் சொல்ல வந்தேன்
 சரி மச்சி வருகிறேன் போய்,
 தலைக்குமேல் அலுவல் உண்டு.

வெற்றிலை போட்ட பாதி
 வெளிக்கிட்டாள் கனகம், கொண்ணர்
 சற்றுமுன் தானே போனார்
 சரியான கோபத்தோடு
 எத்தனைக் கென்று நீயும்...?
 என்று பொன் னம்மா சொல்லக்
 குற்றத்தைப் பொறுப்பீர் என்று
 கூறியே கனகம் போனான்.

பொழுது போனது:

படுவானில் குருதிச் சேற்றில்
 பரிதி போய் விழவும், கண்டு
 கடுகேனும் கவலை யின்றி
 கதைபல பேசி 'இன்ப
 மடுவில் தேன் வாழ்க்கை' யென்றே
 மகிழ்ச்சியில் கூவி, நீண்ட
 தொடுவான இலக்கில் நீந்தும்
 தூயவெண் பறவைக் கூட்டம்.

'குடுபோடுதற்காய் தேற்றுச்
 சொல்லிய ஆட்கள் வந்தார்
 மாடுகள் தொடுக்க வேண்டும்
 மகிழடிக்குளத்துக் குட்போய்!
 காடு பற்றியது போலக்
 கதிரவன் மேற்கே சாய்ந்தான்
 வீடுபோயிருக்கும் அப்பன்
 விசர்! இன்னும் திரும்ப வில்லை!

பரணிலே ஏறி நின்று
 பார்த்த செல்லையா, தூரத்
 துறையடி வழிப்பா டன்றி
 துள்ளிப் பாய்ந்தோடி யோடி
 வருகிற வரத்தில், காய்ந்த
 வழியிலே புழுதிக் குன்றில்
 மறையுமோர் வண்டி கண்டு
 மனதிலே தெம்பு கொண்டான்.

தூரத்தே சதங்கை நாதம்
 தூறுதல் கேட்டு, மீண்டும்
 டார்ஸையைச் செலுத்த, வண்டி
 'பாவங்கை' வழியில் கண்டான்.
 ஆரது அப்பன் தானா?
 ஆம்; கூட, சாமி! வண்டிக்
 காரன்தான் அரக்கு மாட்டைக்
 கட்டவும் ஏற்ற ஆள்தான்.

இறங்கினான் பரணை விட்டு
 ஏய்தம்பீ! செல்லை வா ..... டேய்!
 பறந்து வா இங்கே, வண்டி
 பாவங்கைச் சுரியில் நல்லாய்
 இறங்கிற்று! கந்தப்போடி
 இப்படிக் கத்த, கொஞ்சம்
 இறங்கித்தான் நடந்தாலென்ன?
 என்றங்கு விரைந்தான் செல்லன்.

போன போக்கினிலே கத்தப்
 போடியார் கையைப் பற்றி,
 ஏனப்பா சுணக்கம்? என்று
 இறக்கி நேர் வரம்பில் விட்டான்;
 கூனிப்போய் நின்ற வண்டி,
 'கொள கொள' வென்று சேற்றில்
 தானாக நடக்கச், சாமி
 தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டான்.

வண்டியை விட்டுப் பாதை
 வரம்பிலே குதித்தான் சாமி
 கொண்டு வந் துள்ள சாக்குக்
 குஞ்சுவாய் மரக்கால் லாம்பு
 வெண்கலக் குடம் நீ ரோடு,
 வெற்றிலை உமல், சாராயம்
 இன்னின்ன பொருளி தென்று
 இறக்கியும் கீழே வைத்தான்.

இறக்கிய பொருளொவ் வொன்றாய்
 எடுத்துப் போய்க் குடிலுக் குள்ளே
 முறைப்படி வைத்தான்; சோற்று
 மூட்டையை எடுத்த செல்லன்
 அரக்கனைப் பிணைக்கப் போனேன்;
 அடங்காத பிடாரி மாடு
 துரத்தப் பார்த் தது; போய் நீதான்
 தொடுத்துவா சாமி என்றான்.

மாட்டினை உருவிக் கொண்டு
 மடுவில் நீர் காட்டி, வைக்கோல்
 போட்ட பின் கணுவில் கட்டி,
 புனையிலை கிள்ளி, பல்லைத்
 தீட்டி உள் திணித்த சாமி
 செல்லனைப் பார்த்துத் தம்பி
 கேட்டியா சேதி உன்றன்
 களியல்லோ சமைந்த தென்றன்

ஆரைடா சாமி நீ போய்
 அவனது கிளியாள் என்றும்
 பேரையே மாற்றி வைப்பேன்.
 பெருங்கோலை நடக்கும்; இந்த
 ஊரெலாம் சொன்னார்; நானும்
 ஒருவனங் கிருந்தேன்; என்று
 பீரங்கிக் கந்தப்போடி,
 பெருங்குர லெடுத்துச் சொன்னார்.

விட்டுத்தன் போடியாரே.
 விசனம், நாம் வந்த பின்னால்
 கிட்டியும் இருக்கக் கூடும்
 கேவலம்! இதற்காய்ச் சொந்த
 ஓட்டுற வறுத்துக் கொண்டால்
 ஊரெல்லாம் என்ன சொல்லும்!
 பெட்டையும் கிளிதான்; சொத்துப்
 பெருஞ் சொத்தே யென்றான் சாமி.

வலியவந் தெனக்கு மாறாய்
வழக்காடித் தோற்ற கோபம்
அழகிப் போடிக்கும் பெண்டில்
அவளுக்கும்! பழி யார் மேலே?
எழியவன் எனக்கும் சொன்னால்
என்னவாம்? செல்லனுக்கு
கலியாணம் பாண்டி யூரில்
கணபதிப் போடி வீட்டில்!

செய்யாது போனால் என்னைச்
செருப்பெடுத்த தடிடா சாமி
பொய்யில்லை யென்று கந்தப்
போடியார் செருமக் கண்டு,
கையிலே கயிறும், மற்றக்
கழுக்கட்டில் கேட்டி யோடும்
ஐயையோ என்ற சாமி
அரக்கனைப் பிணைக்கப் போனான்.

என்னடா யோசிக்கின்றாய்?
எழுந்து போய்ச் சோற்றைத்தின்னு;
பின்னாலே தெரியும்! கூடப்
பிறந்தவள் இவளா? சொந்த
அண்ணனை மதிக்க வில்லை;
அறிவு கெட்டதுகள்! இந்த
அன்னத்தை போலே ஊரில்
ஆயிரம் பிபண்க ளுள்ளார்.

தமிழில் அன்னம்

அப்பனின் கோபம் வீட்டில்
அம்மைக்கும் அடியோ? செல்லன்,
இப்படி நினைத்துக் கொண்டு
எழுந்துப் போய்க்குடிவாக்குள்ளே
செப்பிச் சட்டிக்குட் சோற்றைத்
திறந்ததும், தயிர்ச் சட்டிக்குள்
'எப்படி மச்சான்' என்றே
இனித்தனள் அன்னம் நின்று.

ஊருக்குள் மேட்டு வட்டை
உழுதுகொண் டிருந்த போது
ஆருக்குச் சோற்றுப் பெட்டி
அடியன்னம்? என்று கேட்க
ஆருக்கென் அப்பனுக்கு!
அதுந் தெரி யாதா? என்று
போருக்கு வந்தென் னுள்ளே
புகுந்தவள் நீயா அன்னம்!

மார்புக்குள் இருக்கும் பிஞ்சு
மாதுளங் காய்கள் ரண்டும்
ஆருக்கு? என்னக் கோபித்
தையையோ வம்பு! என்று
நேருக்குப் பார்த்த கண்ணை
நிலத்திலே புதைத்து விட்டு
மேலுக்கு விரலால் சீய்த்து
மிரண்டவள் நீயா அன்னம்?

குருவிக்குத் தகரம் கட்டி
 கூய்யெனத் துரத்து மென்றன்
 அருகிலே, மடியை மெல்ல
 அவிழ்த்தவல் அள்ளி என்முன்
 தருகையில் கையைப் பற்றத்
 தடுக்கியே வரம்பில் சாய்ந்தான்!
 இருகையால் தூக்கிக் கொஞ்ச,
 இடித்தவள் நீயா அன்னம்!

கோபமா மச்சான்? என்று
 குறுநகை புரிந்து, என்னை
 ஆவலோ டுற்றுப் பார்த்து
 அதோ அந்த விரிந்த அல்லிப்
 பூவினைப் பறித்துத் தா; நான்
 போகவும் வேண்டும், என்ற
 பூவர சீன்ற கன்னி
 பூத்ததாம் மெய்யா அன்னம்?

போட்டாவின் வரம்பால் வெண்ணைப்
 புருவொன்று நடந்தாற்போல
 நாட்டிய மாடி வந்த
 நளினத்தைக் கண்டு, சத்தம்
 போட்டொரு வரால்மீன் துன்னிப்
 'பொக்' கென நீரில் பாய்ந்து
 ஓட்டமாய் ஓட அஞ்சி
 ஓடிய அன்னம் நீயா!

மனதுக்குள் இவ்வாறெல்லாம்
 மறுகிய செல்லன், அப்பர்
 சினத்தினை எண்ணி மேலும்
 சிந்தனை வசத் தனாய், இக்
 குணத்தினை மாற்ற என்னால்
 கூடுமா என்ற ராய்ந்து
 கணத்திலே வெளியே வந்து
 கை வாயை அலம்பு கின்றான்.

களம் பொலிந்தது

சாப்பிட்டா யிற்று? எங்கே
 சாமிபோய்த் தொலைந்தான்? நீ போய்க்
 கூப்பிட்டுப் பாரரக்கைக்
 கூட்டியும் புதைக்க வேண்டும்.
 ராப்பட்டுப் போச்சு லாம்பை
 'டக்' கென்று கொளுத்து; அங்கோர்
 பூப்போட்ட கைப்பெட்டிக்குள்
 பொருட்களை எடுத்துவா; போ!

என்றப்பா சொல்ல, செல்லன்
 எழுந்து போய்க் குடிலுக்குள்ளே,
 பொன், வெள்ளி, தங்கம், ஐம்பொன்
 பூசனச் செல்லாக் காசு,
 மின்னும்ஞ் சாடிக் கொட்டை,
 மேம்படு பவளம், சங்கு
 தென்னங்கள் சாராயத்தோ
 டிடம் புரி வலம் புரிக் காய்.

அறுமுகக் காயும் வைக்க
 அளவான தூக்குச் செம்பும்
 பொறுமையாய்த் தேடிக் கண்டு
 'பொலிகளம்' வைத்தான்; சூட்டின்
 அருகுநின் றலுவ லாளர்,
 அரக்கினைப் புதைப்பீர் என்றார்;
 கருமமே கண்ணாய், செம்பைக்
 களத்திலே புதைத்தார் கந்தர்;

பூதங்கள் பொலியை அள்ளிப்
 போகாதவாறு காத்து
 ஆதர வளிக்க வேண்டும்
 ஐயனே! என்று வேண்டி
 சேதமில் லாத வண்டிச்
 சில்லள வுறட்டி வைத்து
 மேதகு மடைபரப்பி
 வயிரவ வணக்கஞ் செய்தார்;

காரியகாரர் சூட்டைக்
 காவல்பின் களத்தில் தள்ள
 வாரிக்காலனையும் கொண்டு
 வந்தனன் சாமித்தம்பி
 நேரிய கேட்டி யோடு
 நின்ற ஆள் ஓலியைக் கேட்டு
 ஏறின வாரிக்காலன்
 ஏழெட்டுப் பிணையில் மேலே!

வாரிக்காலா ஓ ---- ஒஓ!
 வளைந்தகொம் பா ஓ ---- ஒஓ ----!
 ஏறிப்போ ஏறிப் போ ஓ ----
 எந்தாயே பூமித் தாயே
 ஊரிலே பஞ்ச மோட
 உன்மடி பொலி ஓ! ஒஓ ----!
 சாரிலே நடம்மா தாயே
 சந்தானம் பொலியே ஓ ---- ஓ!

கோயில்கள் கொடியேறட்டும்
 குரவையும், கூத்தும், பாட்டும்
 வாயில்கள் தோறும் ஊரில்
 வளரட்டும் பொலியே ஓ! ஓ!
 தாயில்லாக் குமர்க ளுக்கும்
 தாலிகள் களுத்திலேறி
 தாய்மையால் உலகில் இன்பம்
 தழைத்திடப் பொலியே ஓ. ஓ ----!

ஆறில்லை, மாரியில்லை
 அறமில்லை என்ற வார்த்தைத்
 தூறலில் லாமல் வாழ்வில்
 தொய்வுகள் என்று மில்லை
 சோறில்லை என்று யாரும்
 சொல்லாமல், உழுவார் வாழ்வோர்!
 பேறேன்று பெரியார் சொன்ன
 பெற்றியில் பொலி ஓ! ஒஓ ----

சற்றழும் விருந்தும் பேணி
 சுகங்கண்டு, வாழ்வில் என்றும்
 மற்றவர் துயரம் எண்ணி
 மனத்தினால் உருகி, அன்பைக்
 கற்பிப்போராக வாழும்
 காட்சி கண் டுவந்து, விட்ட
 நற்றுவத் தவர்கள் கூட
 நமைந்ததப் பொலி ஓ! ஓ .... ஓ .....

வசைப்பாட்டுப் போலல் லாது
 வாய்மையில் கனிந்து வந்த
 இசைப்பாட்டில் மயங்கித் தங்கள்
 இதயத்தை ஈந்து, சாய்ப் போன்
 வசைப்பட்ட வாரிக் காலன்
 வளைந்தது கதிர்கள் வாயில்
 அசைப்பிடும் ஓசை பாட்டுக்
 கமைந்ததோர் தாளம் ஒக்கும்!

மண்ணாகி, உழுதோர் வேர்வை
 மழையினால் பொதும்பி சேராய்
 பண்ணாகி, புலவர் உள்ளப்
 பசுமையாய் வளர்ந்து, நாணும்
 பெண்ணாகி, மணியாய், வைக்கோல்
 பேழையில் நிறைந்த முத்தம்
 பொன்னாகி எருமைக் காலில்
 பொலிந்தது களம் பூரிக்க.

வெள்ளம் வேண்டு மென்று கேட்டால்
 வேறென்ன கருத்து? தென்னங்
 கள்ளஞ் சாராயமுந் தாம்
 களத்திலே சோற்றில் குந்தி
 'கள்ளனே இல்லை' யென்ற
 காரிய கார ருக் கென்
 னுள்ளம் போல் ! என்றார் கந்தப்
 போடியார் உவகை பொங்க.

அண்டங் காகத்தை வென்ற
 அகண்டவாய் திறந்து வைத்து
 வண்டென இரைந்து நீண்ட
 வாயுவும் தெரியா னாகி,
 வண்டியில் சாமித் தம்பி
 வசதியாய்த் தூங்கு கின்றான்
 என்ருரு பணியாள் சொல்ல
 எல்லோரும் சிரித்துக் கொண்டார்.

உண்டபின் வாயில் போட
 ஒருகணம் உட்கார்ந் தார்கள்,
 அண்டையக் களங்கள் காட்டும்
 அமளியைக் கேட்டு, மீண்டும்
 முண்டாசு தலையில் கட்டி
 முன்போல வேலை மீது
 கொண்டார்கள் கவனம்; செல்லன்
 கொட்டாவி யொன்று விட்டான்.

கையிலே வேலைக் காரன்
 கம்பினை எடுத்தார்; சூழப்
 பொய்ப்பதர் அன்றி, உண்மைப்
 பொலி உதிர் வைக்கோல் கோலி
 வைத்தனர் வட்டமாக
 வாட்டினார் போடியாரோ
 செய்யுங் காரியத்தை நல்ல
 செப்பமாய்ச் செய்யு மென்றார்

வாட்டிப்பின் வைக்கோல் கூட்டி
 வரிசையில் அடுக்கி, ஓரச்
 சூட்டினைக் கூட்டி, வாரிக்
 காலனை மறுகால் ஏற்றிப்
 போட்டதும் பாதிச் சூடே
 பொலிந்ததோ, வானின் தாரைக்
 கூட்டத்தை யெல்லாம் கூட்டிக்
 குவித்தது போலத் தோன்றும்.

சூழனைப் போக்கி, நெல்லைக்
 கூட்டியொன்றாக்கி, பார
 ஆலத்தி வட்டி போல
 அமைந்திடும் பொலிக்கும் பத்தில்
 வேலையாட் கம்பு, வில், பொல்
 வெட்டுவா யனையும் வைக்க
 காலைப்பெண் எழுச்சி பாடக்
 காக்கையார் எழுந்து விட்டார்

வாழ்வாரைப் யார்த்து நெஞ்சு
வதைவார்போல் அல்லி கூம்ப
தாழ்வுற்றும் கலங்கா வாய்மைத்
தாமரைக் குலத்து மாதர்
கீழ்வானச் சிவப்பி லுள்ளங்
கிறங்கித் தம் இதழ் கசிந்தார்
நீள்வானத் தெருவில் தேரை
நிறுத்தினுன் பரிதிக் குஞ்சன்!

அன்னம்மா கனவின் கோவை
அறிந்திட்ட அலுப்பி லூறி
என்னப்பா விடிந்தா போச்சு?
எங்குற்றார் வேலையாட்கள்?
என்றெழுகின்றான் செல்லன்
'எருமைகள் கறந் தாயிற்று
பொன்ன னூர்போனான் பாலைப்
போக்காட்டி விட்டேன்; போ போ

கண்ணை முன் கழுவு நம்மூர்
காத்தியர் கைம்பெண் சாதி
சின்னியின் புனிச்ச அப்பம்
தின்னு; நான் இங்கே சற்றுக்
கண்களை மூட வேண்டும்
களத்திலே பொலி, ஊர்க்காவி
தின்னவுங் கூடும்!' என்றே
போடியார் உறங்க லானார்.

எட்டுநாள், காத்தில் ஓயா
 எடுபிடி அமளி ஓய்ந்து
 பட்டடைப் பொலி மதிக்கப்
 பட்டது. கணக்கன் சின்னன்
 எட்டுநாட் பொலியும், மொத்தம்
 எண்பத்தைந் தவணம் என்ன
 தட்டினான் வயிற்றில் சாமி
 தனக்கும்மூன் றவணம் ஏர்வை!

கணக்குகள் தீர்த்தார்

குடுபோட்டவர்க்குக் கூலி
 சொல்லிய படியே தந்து,
 மாடுமேய்ப்பவர்க்கும், கோயில்
 மடங்கள் மேய்ப்பவர்க்கும், என்றும்
 பாடுபட் டுழையா துண்டு
 பஞ்சம் மேய்ப்பவர்க்கும், கொத்தாய்
 கூடி நெற் குகைகள் கோதும்
 குருவிமேய்ப் பவர்க்கும், கந்தப்
 போடியார் விருப்பம் போலப்,
 பொலியிலே பங்கு செய்தார்

வட்டைக்கு விதானை யான
 வடிவேலின் பங்கி தென்று
 எட்டளந் திடவும், எங்கே
 என்பங்கை இதற்குள் என்று
 நெட்டைமா மரமாய் நின்ற
 மாசிலான் அதிகாரிக்கும்
 கொட்டினார் அளந்து! பின்னால்
 கூப்பிட்டார் நின்ற பேரை.

ஐயர்க்கு மரக்கால் மூன்று,
 அம்பட்ட முல்லைக் காரன்,
 பொய் மூட்டை சுமக்கும் தண்டல்
 காரனும் வண்ண னுக்கும்
 ஐவைந்து மரக்கால், போன
 ஆண்டொன்றின் கூலி தந்து
 கைம்பெண்கள், சிறு குலத்துக்
 கன்னியர் கணக்கும் தீர்த்தார்.

களவட்டிப் பொங்கல் வைத்தார்

அந்திப்பால் கறந்து வந்த
 ஆளிடம் அடுப்பு என்ருர்
 கந்தப்பர்; குறிப்புணர்ந்து
 களி மண்ணால் அடுப்பு மூட்டிக்
 குந்தினன் அரிசரிக்க;
 கொசுகி நீர் களையப், பாலும்
 பொந்தினுள் சினந்த நாகம்
 போலெழுந் தடுப்பைத் தீண்டும்

பொங்கிய பாலில் அள்ளிப்
 போய்ப்புதை அரக்கி ருந்து
 தங்கமே பொலிய வைத்த
 'தாய் மடி குளிர்க' வென்றே
 தங்கையால் ஊற்றி, மூடித்
 தலையிலே குட்டிக் கொண்டு
 மங்களம் பாடி, பொங்கல்
 வழங்கினார் கந்தப்போடி.

வில்லங்க மின்றித் தங்கள்
 விளை யிலே மறைந்து, காக்கும்
 பிள்ளையார்ப் பெருமானுக்கும்
 பெரு நன்றிப் படைய லாக,
 வெள்ளையாய் எருமைப் பாலில்
 விளைந்த தீம் பொங்கல், வேண்டிப்
 பிள்ளை வெண் ணிலவு வானில்
 பிறந்து கை நீட்டி நிற்கும்.

ஊருக்குப் புறப்பட்டார்கள்

வட்டையில் குன்று குன்றாய்
 வளர்ந்துயர் வான உச்சி
 முட்டிய சூடு யாவும்
 முடிந்தன; காளை கொண்டு
 கூட்டப் பொன் மூட்டை கொண்டு
 சுரத்தைகள், ஊரை நோக்கி
 மட்டிலா மகிழ்ச்சி யோடு
 மணியினைக் கிலுக்கிச் செல்லும்.

அணிமுகைச் செழுமை அல்லி
 அவிழவும் ஆண்டார் நீண்ட
 பிணி நீங்கி உடம்பு தேறும்
 பிள்ளை போல் தவழ வானில்
 அணியாக ஊரும் வண்டி.
 அணியத்தில் உழவர் கூட்டம்
 'கணீரெ' னும் குரலில் நெஞ்சின்
 கனவினைக் கவிதை செய்தார்.

சின்னப் போடியாரே தம்பி
 செல்லையா! என்ன தூக்கம்?
 உன்னுத்த பொடியனெல்லாம்
 ஊரிலே மச்சி மார், தம்
 கன்னத்தைக் கொஞ்சு மாப்போல்
 கவி கட்டிப் பாடுகின்றார்!
 அன்னத்தைப் பற்றி நீயும்
 அதிலென்ன வெட்கம் பாடு!

சண்டியன் சாமி சொல்ல
 சலிப்புற்று மூச்சு விட்டு
 கண்டாயே சாமி, அப்பன்
 காளியாய் எடுத்த கோலம்!
 நொண்டிநான் சொம்புத் தேனை
 நோக்குவ தாலே ஏதும்
 உண்டாமோ லாபம்? என்னுன்
 ஊமையா யிருந்த செல்லன்

அப்பனை விடுசெல்லா; நீ
 ஆண்பிள்ளை! அன்னம் மட்டும்
 ஒப்புதல் தந்தால் போதும்,
 ஊரெலாம் எதிர்த்து வந்து
 தப்புத்தண்டா செய் தாலும்
 தகர்த்துங்கள் கலியாணத்தைச்
 செப்பமாய் முடிப்பேன் என்று
 தீர்மானம் சொன்னான் சாமி.

சாமிபின் திருக்கல்யாணம்

‘எப்படி’ ? யென்ற செல்வன்
எழுச்சியைக் கண்டு, கேள் கேள்,
கற்பகம் என்றால் பார்க்கக்
கண்களா யிரங்கள் வேண்டும்!
அப்படி அழகி; என்றன்
அவளைத் தான் சொல்லு கின்றேன்;
இப்பொழுது திளைத்துப் போனால்
இளமையில் பார்க்க வேண்டும்!

வன்னிய கோத்திரத்தில்
வந்தவள்; எனக்கும் மீசை,
அன்னேரம் அரும்பு; வேலி
அளப்பதும் தொழில்! ஓர் நாளில்
பின்னேரம் ஒழுங்கைக் குள்ளே
பெட்டையைக் கண்டு, கம்மா
கண்ணை அப்படி யென்றேனா
காராப்பித் துப்பி வீட்டாள்!

கற்பகம் இரு! நான் உன்னைக்
கட்டாது போனால், என்றன்
‘அப்பனின் பெயரை மாற்றி
அழை’ யென்று சபதம் கூறி
முப்பனைப் பறையன், கண்ணி
மூப்பனைப் பிடித்தேன்; சேத்தி
முப்பது பவுனாக் குள்ளும்
முடிக்கலாம்’ என்று சொன்னான்.

பட்டோலை போட்டான், பச்சைப்
 பரம்போடு கன்னிக் கோழி
 முட்டை தென் னையிலே ஆக
 முதல் முதல் பிடித்த தேங்காய்
 கொட்டைகள், கோழி ரத்தம்
 கொடிவகை, பித்து, மூலி
 எட்டுரும் போத்தல் மூன்று!
 இப்படி ஒன்று? ரண்டா?

பூசாரி போட்டுத் தந்த
 பொருளெலாம் தேடிக்காண
 மாச மொன்றாக்கி மற்ற
 மாசமும் முடியக் கிட்ட
 வாசமாய் வசிய எண்ணெய்
 வார்பண்ணி, ஈர்க்கில் தொட்டுப்
 பூசினால் போது மென்று
 புழங்குமோர் முறையும் சொன்னான்

மடைவைத்து மந்திரித்து,
 மனைக்கப்பால் திட்டாகாத
 இடமாக மடுவில் வைத்து,
 ஏற்றதோர் சமையம் பார்த்து
 வலதுகால் விரலில் ரத்தம்
 வடித்தெண்ணெயோடு கூட்டி,
 கடவலில் நின்றாள் ஓர் நாள்
 கற்பகம், பூசி விட்டேன்.

கண்ணியின் வசிய மென்றால்
 கடவுளே வந்து மாற்றுப்
 பண்ணினால் கூட, ஒன்றும்
 பலன்வரப் போவதில்லை!
 எண்ணிநான் மூன்றாகும் முன்
 எனைக் கண்ட கற்ப கத்தின்
 கண்ணுக்குள் என்னைக் கண்டேன்!
 கருததையும் அறிந்து கொண்டேன்!

'கூத்துப்பார்ப் பதற்காய் அப்பன்
 கோயில் வெட்டைக்குப் போனார்;
 மூத்தம்மை மாலைக் கண்ணி;
 மூன்றுபேர் தாமே நாங்கள்;
 ராத்திரி முழுவதும் நான், ஓர்
 ரகசியம் உனக்குச் சொல்லக்
 காத்துக்காத் திருந்தேன் எங்கள்
 கூடப்படி மூலைக்குள்ளே!'

கற்பகம் சொன்ன இந்தக்
 கதையினைக் கேட்ட பின்னும்
 எப்படித் தரிப்பேன்! இன்றைக்
 கிரவங்கு வருவேன் என்றேன்
 அப்பனில் லாத நேரம்!
 அவசியம் என்றாள்; மூப்பன்
 செப்பிய படியே சேத்தி
 சீக்கிரம் பலிக்கக் கண்டேன்!

சருக்கலில் கூத்துக் காரர்
 களரி மத் தனத்தைத் தட்ட
 பொருக்கர், கற் பகத்தை, பெத்தா
 பொறுப்பிலே விட்டு, விட்டு
 'விருட்' டென்று வெவியே பேரவார்
 வேலிக்குள் நின்ற நானோ
 அசுப்பின்றி நுழைவேன் வைக்கோற்
 போருக்குள் அவளும் நிற்பாள்.

கூத்தெல்லாம் முடியச் சாமக்
 கோழியும் கூவும்; உள்ளே
 சாத்துவாள் கதவை நான் பேரய்ச்
 சறுகுவேன் ஒழுங்கைக் குள்ளே!
 காத்திருந் தலுத்த அம்மை
 கண்டதும் சோறு போட்டு,
 'கூத்தென்ன பருவம்'? என்பாள்
 குறையில்லை அம்மா என்பேன்.

வண்டி புதைந்தது

வண்டிகள் ஏனோ சற்று கைப்பிடிக்க
 வழியினில் சுணங்க, மாடு
 முண்டியும் இழுத்துச் சோர்ந்து
 முச்செறி வதனைக் கண்டு,
 சண்டியன் சாமி கீழே
 சரேலெனக் குதித்துத் தோளால்
 முண்டியல் கொடுத்து மாட்டை
 முடுக்கினான் சில்லைச் சுற்றி.

புல்லிலே போகு மட்டும்
 பொறுப் புத்தான் பொதும்பந் சேறு
 செல்லனும் கீழே துள்ளி
 சில்லினைப் போட்டான்; வண்டி
 மெல்லவாய் அசைய, மீண்டும்
 மேலுக்கே ஏறிக் கொண்டு
 நல்லது சாமி, மேலே
 நடந்தவை சொல்வாய் என்னுன்.

கதை தொடர்ந்தது.

பிறகென்ன... ஊரார் வாயில்
 பேச்சுக்கா பஞ்சம்! ராவில்
 அறையிலே நடந்த தெல்லாம்
 அம்பல மாக, அப்பன்
 முறுகினார் பொருக்கருக்கோ
 மூக்குக்கு மேலே கோபம்.
 கறுவினார்; கற்பக ததைக்
 கண்டித்தார்; 'வசிய' மென்றார்,

காய் வெட்டிக் கழிக்க, மூப்பன்
 கண்ணியே வந்து போனார்.
 சீயிந்தக் கஞ்சாங் கொற்றிச்
 சாமிக்குக் கொடுக்கும் பெண்ணை
 நாய் வரும் கடப்பில் கட்டி
 சுயென்றார்; வன்னியர் தம்
 கோத்திர வரிசை சொன்னார்.

பொருக்கர் பொன் னம்ப லத்தார்
 பொக்கைவாய் அடைக்க ஏற்ற
 இருத்தையும் மழையும் சேர்ந்த
 இருட் டொரு முட்டிக் கள்ளை
 இறுக்கிவிட் டெதுவந் தாலும்
 இரண்டிலே ஒன்றின் றைக்கு!
 புறப்பட்டேன், வில்லுக்கத்தி
 பொக்குழில் செருகிக் கொண்டேன்.

வேலியால் ஏறி, வீட்கு
 விறுந்தையில் காலே வைத்தால்
 பாவிப் பெத் தாலும் எங்கோ
 பாய் தூக்கி யிருக்கக் கண்டேன்
 காலினால் குறிப்புக் காட்டக்
 கற்பகம் கத விடந்தான்
 நூலுசிக் குள்ளே போகும்
 நுண்மையாய் நுழைந்தேன் உள்ளே!

ஏன் பெட்டை கதவிந் நேரம்
 எதற்காகத் திறந்தாய்? என்று
 கூன் மரமன் பொருக்கர் கேட்டார்.
 குடிவெறி எனக்கும், துள்ளி
 'நான் வந்தேன் மாமா' என்றேன்
 நாய் கெட்ட கேட்டுக் கிங்கே
 'ஏன் வந்தாய்'? என்றார், இன்று
 'என் கத்திக் கிரைநீ' என்றார்.

கற்பகம் அடியேய்! அந்தக்
 கதவினைத் திறம் வேசை
 இப்பொழுது துன்னை வெட்டி
 எறிகிறேன் ஆற்றுக் குள்ளே!
 இப்படிச் கூறி மாமன்
 இடிக்கிறார் கதவை; கேட்டு
 சுற்றவும் இருந்தோர் வந்து
 சூழ்ந்தனர்; சொல்லு கின்றார்;

அவரவர் தலையெழுத்தை
 ஆராலும் மாற்ற ஒண்ணு!
 அவனுக்கும் விருப்பம்; சாமி
 அவனுக்கும் விருப்பம்! நீயேன்
 கவலைகொள் கின்றாய்? இன்றே
 கசாதினை எழுதிப் போடு!
 சிவ சம்புத் தோம்பு தோரைச்
 சீக்கிரம் அழை யென்றார்கள்.

வண்ணக்கு, தோம்பு தோரும்
 வந்தார்கள் விதானை யோடு;
 திண்ணையில் நின்று, பிள்ளை
 திற வடி கதவை யென்று
 எண்ணையும் சுப்பிட் டார்கள்
 இருவரும் இணக்கம் சொன்னோம்!
 மண்ணிலே அள்ளி, மாமன்
 மண்டையில் போட்டுக் கொண்டார்.

பூமியை பொருளை யெல்லாம்
 பொதுவிலே எழுதி வைத்துச்
 சாமியாய்ப் போனார் மாமன்!
 சரிக்கட்ட விலையா நானும்?
 மாமனு மாகி மூத்த
 மசனாக்கு மசனும் கண்டேன்
 ஒமம்பி! என்றான் சாமி
 ஒப்பினான் செல்லை யாவும்.

அப் பலத்தடியில் இளைப்பாறினார்

கதையினை நிறுத்தி, மாடு
 களைத்துப் போய் விட்ட தம்பி
 மதகடி அம்பலத்தில்
 மாட்டினை அவிழ்த்துத் தண்ணீர்ப்
 பதை பதைப் பாற்றி, நரமும்
 கால் கையை நீமிர்த்திக் கொண்டு
 உதயத்தில் ஊர் போய்ச் சேர
 உருட்டலாம் வண்டி என்றான்

அம்பலத் தடியில் வண்டி
 அதிகமோ? வயலோரத்தில்
 வம்மியின் அருகே எங்கள்
 வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லு.
 இம்மட்டும் கதைத்தோ மா நாம்!
 இலுப்படிச் சேனை வட்டை,
 கம்மாளன் வெளியும் போச்சு
 கதை நல்ல கதைதான் சாமி!

செல்லையா சொல்லச் சாமி
 செருமினாள், ஆண் பிள்ளைக்கு
 இல்லையா ரோசம்! என்று
 இடைக்கிடை நரைத்த, கோரைப்
 புல்லைப்போல் மீசை பற்றிப்
 புரியாக உருட்டிக் கொண்டே
 செல்லனைப் பார்த்து வீம்புச்
 சிரிப்பொன்று, சிரித்துக் கொண்டான்.

அம்பலத் தடியில் வண்டி
 அவிழ்த்தனர்; களவெட்டிக்கு
 பொங்கிய புகைப் பெட்டி
 போனது வயிற்றில், அள்ளி
 அம்பலப் பூவல் நீரை
 அருந்தித் தம் கொட்டைப் பெட்டித்
 தம்பலம் போட்டார், மாடு
 த விடுண்ணும் வரையில் விட்டு;

நிலவு மறைந்தது

உலை மூடி மலையி லுள்ள
 உல்லாச மாளிகைக்குள்
 நிலவு போய் உறங்கி விட்ட
 நிசி, பிறர் மாடு பூட்டும்
 கலவரம் கேட்டு, சாமி
 கால்சூளைக் கிள்ளி என்ன
 உலகத்தை மறந்த தூக்கம்
 உளக்கென்று சொன்னான் செல்லன்;

வண்டி போட்டார்

கோழித் தூக் கத்தை விட்டுக்
கொடுகிய படிபோய், சாமி
கானைகள் சாய்த்து வண்டி
கட்டினான், வண்டிச் சில்லில்
கசலையைத் தேறிக் கொண்டு,
கவனமாய் ஏறு னக்கோ
பாழான தூக்கம்! என்று
பகுடியாய்ச் சொன்னான் செல்லன்.

மாடுகள் முதுகைக் கேட்டிக்
கம்பினால் தடவி, இம் இம்
ஒடுங்கள் ஊருக் கென்றே
ஒரே தாவில் மேலே ஏறி
பாடு செல்லையா சுத்துப்
பாட்டிலே, கேட்டபோம் என்று
முடினான் தலையைச் சால்வை
துண்டினார் சாமித் தம்பி.

தொண்டையைத் திறந்தான் செல்லன்,
துறையடி வரையும் போன
வண்டியிற் பொடிய நெல்லாம்
வாயினை மூடிக் கொண்டு
உண்டார்கள் செல்லன் பாட்டை!
ஊருக்கும் கேட்கும் உன்றன்
'கண்டமே கண்டம்' என்று
கைத் தாளம் போட்டான் சாமி.

புளியடி வட்டை தாண்டி,
 பூ நாகஞ் சோலை தாண்டி,
 களிமடு மானுரித்த
 கல் வயல், ஆலா வட்டை
 குளவெளி மூங்கி லாறு
 கொறுக்கச்சிக் குடாவும் தாண்டி,
 குளக்கட்டின் மேலே வண்டி
 குமர் நடை பழகிச் செல்லும்!

துறையினைக் கடந்தார்

முட மரு தடியில் வந்து,
 முடக்கிலே கிறுகி, வண்டி
 இடதுகை வழிப்பாட்டில் போய்
 இறங்கிற்று: இது வரைக்கும்
 'கட கட' வென்று போன
 கரத்தைகள் நிறுத்தச் செல்லன்
 அட! துறையடியா வென்று
 அத் துடன் பாட்டை விட்டான்:

துறைக்கார முருகன் செய்ஃபம்
 தொண்டுக்குக் சுலியாக
 இறக்கினார் சுளத்தில் வைத்தே
 எடுத்துவைத் திருந்த நெல்லை,
 'சறுக்' கென்றான் சாமி; வண்டித்
 தொடுவையை எற்றிக் கொண்டு
 புறப்பட்ட தாற்றிற் பாதை
 போடுவார் கம்பை ஊன்றி;

‘கொக்கரக் கொக்கோ’ வென்று
 கோழிகள் குழல்வா சிக்கப்
 பக்கத்தூர் நாய்கள் பாட்டுப்
 பாடின! அதற்கு நாணி
 வெட்கப்பட்ட டதுபோல் வானில்
 விடி வெள்ளி முளைக்க, பாதை
 அக்கரை தட்டி நின்ற;
 ‘தரோகரன்’ என்னுன் சாமி.

துறையூரை விட்டு வண்டி
 தொடங்கிற்று நடைபய: சில்போய்
 அறை கையில் ஆழிப் பெட்டி
 அலுறும்பே ரோசை ஊரில்
 உறைகிற வறுமைப் பேயை
 ஓட்டுமோர் முரசமாகி
 நிறையவும், ஊரின் நெஞ்சில்
 நினைவுகள் பூத்துக் காய்க்கும்!

பார்வதிப் பெத்தா எழுந்தாள்

ஊர் தெருங்கியதே யென்ற
 உவகையால் உந்தப்பட்டு,
 ஏகுமும் இளைஞர் செய்த
 இசக்கிய பரடல் கேட்டு
 ஊர் எழுந்ததுவோ? இல்லை
 உறங்கிற்றோ? எதுவென்றாலும்
 பார்வதிப் பெத்தவுக்கோ
 படுக்கையே பிடிக்கவில்லை.

நினைவுகள் குதிர்ந்தன

சித்திரை பிறந்தால் நல்ல
செஞ்செழிப் புலக மெங்கும்
எத்தனை கூத்து ஊரில்
இரவெல்லாய் தாளக்கட்டுச்
சத்தந்தான்! வயல்களெல்லாம்
சாக்குச் சாக் காக வாரி
முத்தினை இறைத்தார் எல்லார்
முகத்திலும் சந்தோஷந்தான்!

வெற்றிலை உரலுக் குள்ளே
விரல்நுனி விட்டுத் தோண்டி,
'பக்' கென உள்ளங் கையின்
பள்ளத்தில் கொட்டி, நீண்ட
பொக்கை வாய்க் குள்ளே தள்ளிப்
புகையிலை திருகிப் போட்டு
கக்குவாள் இரத்தம்! வாசக்
கயிப்பு மோர் கலாதிதான் போ!

அன்னமும் சமைந்தாள் பெட்டை
அவன் செல்லன் விடவா செய்வான்,
முன்னரே சாணைக் கூறை
முடிந்தவன்; சொந்த மச்சான்!
கண்ணமுத் துடையான் பெற்ற
கணபதிப் பிள்ளைக் கும், ஓர்
எண்ணமாம்! அதற்கும் அன்னம்
இணங்கவா செய்வான்? சிச்சி!

செல்லனுக் கென்ன, நல்ல
 செஞ்செழிப் பான தோற்றம்
 பல் லெல்லாம் முருங்கை மொட்டு,
 பரு விழி; காதில் வெள்ளைக்
 கல்வைத்த கடுக்கன்; மூக்கு
 வீச்சுவாள் சார்த்தினுற் போல்!
 கல்லைப்போல் உடம்பு, உள்ளங்
 கையிரண்டகலம் நெற்றி:

வைக்கலில் விளைந்த நெல்லை
 வைக்கலில் வைத்துக் கட்டி
 இக்குலம் தழைக்க வைத்தல்
 எல்லோர்க்கும் கடமை: அந்தக்
 கைக்குநான் இணங்கேன்! என்னைக்
 கண்ணமுத் துடையான் கொண்டு
 செக்கிலிட் டாட்டி னாலும்
 சீ! இது நடக்கா துண்மை!

வண்டிகள் துறையூருக்கு
 வந்தன போலும்; சத்தம்
 உண்டாயிற் றுமாம்; கந்தப்
 போடிக்கு விளைச்ச லென்ன
 கண்டதோ? செல்லன் அந்தக்
 கரத்தையில் வருகின்றானோ?
 என்றெலாம் தனக்குட் பேசி
 இருந்தான் அன் னத்தின் பெத்தா:

பொன்னம்மா எழுந்தாள்

வண்டியுள் வருதற் காக
வாசலின் உழலைக் கம்மை
முண்டியும் இழுத்து விட்டு
முற்றத்தைக் கூட்டி, வந்து
மண்டபத் துள்ளே நெல்லைச்
சொரிவதற் கொழுங்கு பண்ணிக்
குண்டானை அடுப்பி லேற்றி
கொதிக்க நீர் போட்டாள் பொன்னு.

களத்திலே யிருந்து செல்லன்
களைத்துப் போய் வருவான், ஏனோ
இளைத்துப்போ கின்றான் என்றன்
இளந்தாரிப் பிள்ளை: பாவம்!
கொழுக்கட்டை போல நன்கு
கொழு கொளென் றிருந்தான்; இன்று
குழந்தை போல் ஏதோ குந்தி
குருவி போல் கொறிப்பான் சோற்றை!

பொன்னம்மா நிலைக்க கந்தப்
போடிக்கு புரைக் கேறிற்று!
இந்தேரம் நெல்லை, வீட்டில்
இறக்கியும் இருப்பான் சாரி
இன்னுமோர் ஏற்றுத் தானே
இரவைக்கு நாமும் ஊரில்,
கண்களைக் கசக்கிக் கந்தப்
போடியார் கிழக்கே பார்த்தார்.

பொழுது காலித்தது

ஆழிப்பெண் கரு மாரிக்கு
 அருகிருந் தலுவல் பார்த்த
 ஏழைப் பெண் ணிருட்டு, பிள்ளை
 இரவியைக் கழுவி, வானத்
 தூளியில் வளர்த்தி, ஊத்தைத்
 துணியோடும் துறையை நோக்கி
 நாளியாய் விட்ட தென்றே
 நடந்தனள் விடிய லாச்சு!

அணையூர் அடைந்தனர்

வண்டிகள் அணையூருக்கு
 வந்தன; அம்மன் கோவில்
 சந்தியால் கிறுகி ஊரின்
 சாலையில் நடந்து மாறிப்
 பந்தியிற் பிரிந்து தத்தம்
 படலையில் நுழைய, ஊரார்
 வந்தன வண்டி முன்னால்
 வரும்பின்னால் வருஷம் என்பார்;

கடப்படி மாவின் கீழே
 கரத்தைகள் நிறுத்தி சாமி
 இருப்பினை நிமிர்த்திக் கொண்டே
 இறங்கினான்; முட்டுக் கம்பைக்
 கொடுத்ததும் மாட விழ்த்துக்
 கொண்டுபோய் மரத்திற் கட்ட
 சுடு தண்ணீர் அம்மா என்றான்
 சோர்ந்து போ யிருந்த செல்லன்;

கேட்டியைக் கிழே போட்டுக்
கிணற்றில்வாய் கழுவ ஓமம்
போட்டிடித் தெடுத்த கோப்பி
பொன்னம்மா தந்தாள்; வாங்கிப்
போட்ட பின், 'வயலுக்குள்ளே
போடியார், பொலியும் உண்டோர்
பாட்டம் கண் தூங்கி விட்டு
பகற்சோறு கொண்டு வண்டி;

போடுவேன்' என்று சாமி
பொலியினை மண்டபத் துள்
சூடுபோல் சொரிந்தான்; கூடச்
சுமக்குமோர் வண்டிக்காரன்,
'வீடு கொள்ளாது, நெல்லை
வெளியிலும் அட்டுவத்தில்
போடத்தான் வேண்டும்' என்று
பொன்னம்மா கேட்கச் சொன்னாள்;

சுரை புன்னைப் பூவைப் போல
கூடச் கூடப் பிட்டும், காய்ந்த
மரையிறைச் சிவிலே செல்லன்
மனதுக்குப் பிடித்த மாகக்
குறைவாக மினகாய் சேர்த்த
குழம்பும், நீர் வடித்த கட்டித்
தயிரும் பால் பழமு மெல்லாம்
தயார் செய்து வைத்து வந்து

‘எல்லோரும் சாப்பிடுங்கள்’ என்று பொன் னம்மா சொல்ல, இல்லைநாம் போகின்றோ மென் றெழுந்தனர் வண்டிக்காரர் செல்லன் போய்க் குளித்து வந்து திருநீறு பூசிப் பிட்டுக் கல்லையி லிருந்து கொண்டு கறியினைத் திறந்து பார்த்தான்.

அன்னம்மா சமைந்த சேதி அப்பன் சொன் னாராதம்பி? பொன்னம்மா கேட்டுக் கொண்டே புழங்கினான்; உண்ட செல்லன் என்னம்மா இதையெல்லாம் போய் என்னிடம்! தெரியா தங்கே என்னவோ நமக்குச் சொல்ல இல்லையாம்! ஏசிக் கொண்டார்.

என்றான்; கனகம் வந்து என்னிடம் நேரில் சொன்னான் இன்னமும் தெரியா தாமா? இவர் பேரன் பின்னல் வந்து சொன்னதை, இளையான் கொண்டு சொல்லவும் இலையா? அப்பன் என்னதான் சொன்னார்? நானே கிவ்விடம் வருவார் தானே?

அம்மை சொன் னவற்றைக் கேட்டு
 ஆனந்தப்பட்ட செல்லன்
 கும்மினான் மேலும் மூன்று
 குழற் பிட்டை! கல்லை விட்டு
 செம்பினைத் தூக்கிப் போய், வாய்
 தீட்டியும் அலம்பி வந்து,
 இம்முறை வினைச்சல் மொத்தம்
 'எண்பத்தைந் தவணம்' என்றான்.

பிடி மச்சி நாயை, என்னைக்
 பிடுங்கத்தான் பார்க்கு தென்றான்;
 கடப்புக்கள் செல்லன் மாமி
 கனகம்மா; ஓடிச் சென்று
 அடிமச்சி நீயா! என்று
 அமர்க்களப் பட்டாள் பொன்னு.
 'கொடுவாய் மின் பங்கு போட்டார்
 கொண்டு வந்துள்ளேன்' என்றான்.

மாமியைக் கண்டு, செல்லன்
 மறைந்தான் உள் வீட்டுக்குள்ளே,
 சாமியும் திரும்பி வந்தான்
 தவறனைப் பக்கத் தாலே!
 பூமியில் குந்தி, அங்கே,
 போடியார் களத்தில் இத்தக்
 சாமியைத் தெரியுமா? நான்
 சண்டியன்! வண்டிக்காரன்!

படையாண்ட குடியான் நான்! நீ
 பணிக் கொண குடியான் மச்சி
 உடையாண்ட மகனா, நானா
 உயர்ந்தவன்? சிப்பி சுட்ட
 கடையர்கள் அவர்கள் செத்தல்
 காலங்கா குடியான்! ஏதோ
 மடையனா நாங்க ளெல்லாம்
 மண்ணையை உடைப்பேன் நாய்கள்;

முன்னடபோல் விழிகள், என்மேல்
 முடிக்குள் கிறுகி நிற்க,
 ஓட்டிய நாக்கை நீட்டி
 உதட்டினை தடவி, நாயை
 எட்டியும் உதைத்துக் கையுப்
 பூமியில் அறைந்த சாமி,
 'கட்டாயம் செல்லன், அன்னம்
 கலியாணம் நடக்கும்' என்றான்.

கனகத்தைப் பார்த்துப் பல்லைக்
 கடித்தபின், வெளியே சென்று
 தனகினுள் தெருவிற் போன
 தட்டாரக் கொட்டா னோடும்!
 'சனியன் போய்த் தொலைவாய்' என்று
 சபித்த பின் பொன்னம்மா, 'நீ
 இனி இரு மச்சி' யென்றாள்,
 இருந்தனள் கனகம்மா போய்.

செல்லனும் எட்டிப் பார்த்துச்
 சிரிப்பினை அடக்கிக் கொண்டான்
 மெல்லவாய் கனகம் பொன்னும்
 மிழ்நற்கின் றூர்கள் கூடி
 நல்லது; கொடுவாய் மீனும்!
 நமக்கின்று வேட்டை, சோற்றுக்
 கல்லையை நினைத்துக் கொண்டே
 கட்டிலிற் சரிந்தான் செல்லன்.

மதியமானது

மாமி போனதுவும், நேரம்
 மதிய மா னதுவும், மீண்டும்
 சாமி சோற் றோடு வண்டி
 சாய்த்துப் போனதுவு மெல்லாம்
 தானொன்றும் அறியான் செல்லன்,
 தாயினைப் பார்த்துக் கொண்டே
 ஏனம்மா, கறிகள் இன்று
 எல்லாமே எழுப்பம்! என்றான்.

உப்பில்லைப் புளியுமில்லை;
 உறைப்பெல்லாம்; உலுவா நாத்றம்!
 இப்படித்தானே செல்லன்
 இயம்பு வான் முன்ன ரெல்லாம்
 எப்படிச் சொன்னான்? மாமி
 இங்கு மீன் கொண்டு வந்தாள்;
 அப்படிச் சுண்டு! என்று
 அவளுக்குட் சிரித்தாள் பொன்னு.

அந்தியாயிற்று: வண்ணன்
 அலசிய சாய வேட்டி
 முன்மடி விட்டுக் கட்டி
 நார்மடிச் சால்வை போர்த்து
 'வந்திடுகின்றேன் எங்கள்
 வடிவேலைப் பார்த்து விட்டு'
 என்றுதன் தாய்க்குக் கூறி
 ஏகினான் வெளியே செல்லன்.

சந்தியில் வம்பியின் கீழ்
 சப்பாணி கொட்டிக் கொண்டும்
 குந்தியும் தாயமாடும்
 குமரர்கள், செல்லா! நீயும்
 வந்தாயா! வாவா! என்றார்;
 'வடிவேலைப் பார்த்து விட்டு
 வந்திடு கின்றேன்' என்று
 வழியோடும் போனான் செல்லன்.

வடிவேலைப் பார்க்கும் சாட்டில்
 மச்சாலைப் பார்க்கப் போகும்
 பொடியனைக் கூப்பிடாதே,
 போடொரு சோணல் வீணல்!
 தடியனும் தருமன் கூறித்
 தாயத்தை உருட்ட ஆங்கே
 கடையடி யிருந்த தோழர்
 கண்களைக் கிமிட்டிச் கொண்டார்!

கண்ணமுத் துடையார் செல்வ
கணபதிப்பிள்ளை மட்டும்
எண்ணம் வேறுடையானாக
இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு
என்னடா தோழே? என்றான்
இளையான், நான் தோற்றேன்; ஆட்டம்
இன்றைக்குப் போது மென்று
கணபதி எழுந்து போனான்.

உழையாமல் உண்டு, வெள்ளை
உடுத் துலாத் துடையான் பிள்ளை
களையாமல் களைத்தான்! என்ன
காரணம்? என்ற பல்லன்
இளையானைப் பார்த்து, தம்பீ!
எனக்கது தெரியு மென்று
விளையாடிக் கொண்டே, வீமன்
விநயமாய்ச் சிரித்துச் சொன்னான்:

செல்லையா என்றாற் சிம்ம
சொப்பனம் கணபதிக்கு
பொல்லாத போட்டி, அந்தப்
பொடிச்சி அன்னம்மா வாலே!
செல்லனை விட்டு வேறு
செய்வாரா அழகிப் பொடி
நல்லொரு ஞாயம்! கம்பை
நகர்த்தினான் துடியன் வீமன்.

வடிவேலின் வீட்டில்

வாசல் மா துளையின் கீழே
வடிவேல் தன் மனைவி யோடு
பேசிக் கொண்டிருந்தான்; யாரோ
பெரிதாகச் செருமக் கேட்டு,
வாசெல்லா! வயலிருந்து
வந்த தெப் போதோ? என்று
ஆசையாய் வரவேற்றுப் பாய்
அளித்தனன் திண்ணைக் குள்ளே.

திண்ணையி லமர்ந்து பேசித்
தீர்த்தனர்; அவர்களுக்கு
கண்ணகை சுவைநீர் தந்தாள்,
கதையிலும் கலந்து கொண்டு
அன்னத்தைப் பற்றி ஏதோ
அடித் தொண்டைக் குள்ளே சொன்னாள்.
என்னவோ நடக்கட்டும் நான்
எழுகிறேன் என்றான் செல்லன்.

கொத்தாகப் பூனை மேகம்
குவிந்ததால் அழகு கெட்டு
சித்திரம் சிதைந்தாற் போல
சிறுநிலா, அடியே அன்னம்
புத்திதான் அறிந்து விட்டாய்!
போக்கிரி வடிவேல் வீட்டில்
சுத்தத்தை மதித்தும் பேரலிச்
சாமிபோல் இருந்தாய் உள்ளே,

கதிர்

ஊருக்குச் சொன்னார்.

‘பங்குனிக்குப் பதினேழு
புதன்டிழைமை பகல்தேரம் பரணி சேர்ந்த
மங்கலசீர் முகூர்த்தத்தில்
மசள் அன்னம் சமைந்ததண்ணீர் வார்ப்ப தாக
எங்களது பெரியார்செய் தீர்மானம்’
என்றாரின் எல்லா வீடும்
சங்கைசெய்து கனகம்மா வெளியிட்ட
தாழ்ப்பூல வட்டா தந்தாள்!

‘ஊராரோ ஒருநாள்முன் வந்து விட்டார்?
என்றால், உன் உரித்துக் காரர்
ஆறேழு நாட்களுக்கும்முன் வந்தார்;
அலுவலக்கு! அன்னம் மாவோ,
பேரான குடும்பத்தின் கடைக்கொழுந்து;
சமைந்த தண்ணீர்ச் செலவை எண்ணி
ஆராகக் கோவெல்லாம் ஆனந்தம்!
பொன்னுவுக்கு அதற்கும் மேலே!

இருகரையும் நென்குவித்து
நிறைமுட்டி கூரைமுடி விளக்கும் வைத்து
கிரிகை; மஞ்சவிட்டுக்குமுன்
வாசல் பந்தவிலே தொடங்கும். பெண்கள்
குரலையிடப் பீரங்கிவெடி முழங்க
அன்னத்தின் மச்சிமார் போய்
அருகிருந்து மஞ்சளிலே அள்ளி
அவள் முகமெல்லாம் அப்புகின்றார்!

பாலறுகு மஞ்சளோடு
வேளாண்மை வேர் அரைத்து பாலில் கூட்டி
வாலே அன்னம் சிரசினிலே
வாழ்வாட்டி மார் அரப்பு வைத்து, வெள்ளைச்
சேலை புதிதாயுடுத்தி
வெள்ளைமேற்கட்டி எழக் குரவையிட்டு
தாலியொடும் விளங்குகிற தாய்மார்கள்,
குடம் கொண்டு தண்ணீர் மொண்டார்!

மச்சிமுறைக் காரரெல்லாம்
மஞ்சளிலே சுண்ணாம்பும் கலந்து கொண்டு
கச்சைகட்டக் கண்டு,
மனம் கலங்குகிறார் மச்சான் மார்!
காரைதிவுப் பிச்சையண்ணர் இறுக்கிவைத்த
பீரங்கி வெடிகாதைப் பிளந்து தள்ள,
எச்சிலின்றித் தண்ணீரும் எடுத்துவந்தார்;
கிணற்றடியில் எங்கும் பெண்கள்!

தண்ணீர் வார்த்தார்

அரிசியொடும் மரக்கறிகள்
தயிர்ப்பாணை பணியாரப் பெட்டிகொண்டு
குரவை, வெடி கொளுத்தி
கால் கொலுசு தண்டை குலுக்கிடவும் கூட்டம் கூடி
வரிசைதர வந்தது ஊர்!
வாசலிலே பந்தலெலாம் வழிந்து நிற்க
சொரிகின்றார் அன்னம்மா தலையினிலே
மூன்றுகுடம் சமைந்த தண்ணீர்!

ஊராரும் உடையாரின் மனையவளும்,
 உற்றாரும், ஒன்று கூடி;
 சீரோடும் தம்செல்வப் பெருமையினை
 வெளிக்காட்டும் செருக்கி னோடும்.
 ஊருக்குள் இதுவரையில்
 யாருக்கும் திறவாத உரிமையோடும்
 பேராக அன்னம்மா
 சமைந்ததண்ணீர்ச் செலவுக்கு வருகை தந்தார்.

பந்தலின்கீழ் மிதிபலகைபரப்பி,
 அதில் பாவாடை விரித்து, செய்ய
 சந்தனத்தைக் கடைந்து சிற்பி
 சமைந்தெடுத்த மாரியம்மன் சிலைபோல் அன்னம்
 வந்து நின்றான்! அவள் மீது
 வைத்தவிழி வாங்காது செல்லன் நின்றான்.
 ஐந்தாறு பெண்பிளைகள்
 அன்னத்தைத் திரைகட்டி மறைத்துநின்றார்.

ஆலாத்தி

குன்றிமணி குயிற்றிஎழிற்
 கோலமுற அமைத்தெடுத்த சோற்றாலாத்தி
 குன்றிமணி பதித்தெடுத்த
 மாவுருண்டை ஆலாத்தி; கொழுந்து விட்டு
 நின்றெரியும் திரியேந்தி,
 மஞ்சணநீர் ஆலாத்தி என்றன்னத்தை
 ஒன்றன்பின் ஒன்றாக
 ஒழுங்காக ஆலாத்தி எடுத்து நின்றார்!

வண்ணன் கடன் தந்தார்

வண்ணனின் கடன்கழிக்க
வடிவாக மூட்டுவைத்த சோற்றுப் பெட்டி
வண்டுகட்டி அளித்தெடுத்த
பிட்டோடு களியு நண்டை வாங்கி வாங்கி
அன்னத்தின் தலைசுற்றிக்
கும்மாஞ்சி கையினிலே அளித்த பின்னர்,
கண்ணாற்றுக் காலாத்தி
காட்டியபின் அறைக்குள்ளே கடத்திப் போனார்.

மஞ்சள் குவித்தார்!

செம்புவந்து பந்தலுக்குள்
சேருமுன்னே பலமாகச் செருமிக்கொண்டு
'வம்பு வந்ததென்' நெழுந்து
வாய்ச்சுளெதோ முணுமுணுத்தார் கந்தப் போடி,
நம்புமச்சான் மஞ்சளில்லை
சோறுண்ண எழுமென்றார் அழகிப் போடி;
கொம்பலொன்று தொடங்கிற்று
பெண்களுக்குள் எல்லோரும் குவிந்தார் ஓடி.

கனகம்மா மேனியெலாம் மஞ்சள்.
ஒருகையினிலே சட்டி யோடு
இலியென்ன செய்வாயோ?
என்றுசொல்லி இளிக்கின்றார் உடையார் பெண்டில்!
மனதுக்குள், 'இவளென்ன
மச்சிமுறை கொண்டாட மஞ்சள் ஊற்றித்
தனகவந்தாள் போலும்?' எனப்
பொன்னம்மா முகமோடிக் கறுக்க லாச்சு.

பொன்னம்மா முகம்போன போக்கறிந்து
 கனகம்மா, ' பொறுதி மச்சி '
 என்னுதற்குள் மஞ்சள் மழை
 எங்கிருந்து பொழிந்ததுவோ? உடையாரம்மாள்
 கண்மூக்கு முகமெல்லாம்
 கண்டபடி வார்த்துவிட்டாள் கனகின் தங்கை
 என்னேடி துணிச்சல்? என
 இரண்டொருவர் கண்ணகையை எரிக்கப் பார்த்தார்!

கண்ணகைக்கும் மஞ்சளிலே
 அபிஷேகம் செய்தாள் ஓர் கறுப்பு மாமி
 என்னடியேய்! அபிராமி
 என்றொருத்தி செம்போடு இடையில் பாய்ந்தாள்!
 பொன்னுவெங்கே? என்றொருத்தி
 புழக்கடையில் தேடுகிறாள். ஒளித்து நின்ற
 அன்னத்தின் மூத்த அண்ணன்
 ஆறுமுகம் ஒருத்தியிடம் அவதிப்பட்டான்!

செல்லனும் பட்டான்

பந்தலுக்குள் மூலையிற்போய்ப்
 பதுங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற செல்லையர் 'நாம்
 எந்தளிதம் இங்கிருந்து
 தப்புவதோ?' என்றெண்ணி ஏங்கும் போது
 வந்தாள் பார்வதிப் பெத்தா,
 மஞ்சளொரு சட்டியிலே வார்த்துக் கொண்டு
 தந்திரமாய் அதைத்தடுத்தல்
 முடியாது செல்லையா தளித்துப் போனான்!

‘பட்டாரென் குஞ்சுமச்சான் படுவையிலே’
 என்று பெத்தா பாட்டுப்பாட
 கொட்டாதே என்று சொல்லி
 கும்பிட்டான் செல்லையா; பெண்கள் கூடிக்
 கொட்டுகொட்டு மாப்பிள்ளையைக் குளிப்பாட்டு,
 என்றார்கள் குறுக்கே பாய்ந்து
 தட்டி விட்டான் சட்டியைத்தான்
 சால்வையினால் அங்குவந்த சாமித்தம்பி;

வண்ணாரக் கம்மாஞ்சி
 வாசலிலே நின்றபடி ‘போடியாரே
 என் தலையில் மஞ்சளினே
 இப்படியா ஊற்றுவதும்?? என்று கூவ
 ‘என்னடா கம்மாஞ்சி?’
 என்றங்கே போய்ப்பார்த்த அழகிப்போடி
 கண்டுகொண்ட தலைமுழுக்கக்
 கறியென்றார் வெறியிந்தக் கழுந்தக் கென்றார்

தலைச் சோற்றுச் சுமையோடும்
 தலைகெட்ட வெறியோடும் தள்ளம்பாறி
 நிலைதவறக் குழம்பெல்லாம்
 நெற்றியினால் வழிந்தோட நின்ற வண்ணன்
 தலைதாழ்த்திக் கும்பிட்டுத்
 தவறுக்கு மன்றாட்டம் பண்ணி ‘ஏதும்
 இலையாநான் போவதற்கு?
 இன்னுமொரு துள்ளியென்றான் ஹீ .. ஹீ .. என்று

கம்மமாஞ்சி நின்றநிலை கண்டவர்,
கைதட்டிச் சிரித்துக் கொண்டு
அம்மாடி இவனுக்கோர் அளவில்லை
என்றபடி அலுத்துக் கொண்டார்
'கம்மாபோ; வீட்டுக்குச் சேற்றேடு
போய்ச் சேர்ந்தால் போதும்!' என்று
தம்மாலே ஆனமட்டும் சொன்னார்கள்,
முடியாமல் தந்தார் கொஞ்சம்!

வண்ணவண்ணச் சேலைகட்டி
வந்திருந்த பெண்களெல்லாம் மஞ்சள் ஆடி
வண்ணாவின் மாற்றுடுத்து
வந்தமாந்தர் பந்தலிலே வரிசையாக
அன்னத்தைக் கேலி பண்ணி
அழுதுண்டு அடைகாயும் அருந்திக்கொண்டு
பின்னேரம் 'கனகம்மா!
பிரியாவிடை தாவென்றார்? பிறத்தியார்கள்.

வந்தது வசந்தம்

அன்னம் சமைந்த செயல்கண்டு நாணி,
அவளுக்கு ஶாங்கள் குறைவா
என்னத் தளிர்ந்து ருதுவாகி ரத்தம்
இலையாகி நின்ற இணரின்
கொன்னை பருத்து முலையாய் விளைந்து
குயிலோடு காதல் பழக
எண்ணித் துடிக்கு மிளமா மரங்கள்
இளகேனில் வந்த தினிமேல்

சூயில் தோற்றது

படியாத மாதர் கவிபாடல் கண்டு
பகைகொண்டு வெல்ல நினைவாய்
படையோடும் எங்கள் தமிழ் வித்து
வான்கள் கவிபாட வந்த அழகில்
குடைகின்ற மாளின் சூயில் தந்த
பாவில் குணமில்லை என்று சிறுவர்.
உடைவார்கள் கைகள். சூயிலோடு கூனி
உடைவார்கள் தங்கள் குரலும்!

வெறிக்கு விழா

மறுகாலும் நெத்து சூயில் தோற்றநானை
வழமைப் படிக்கு முறையாய்
திருநாள் எடுத்து மகிழாமல் யாரும்
விடுவார்கள் போலும் அதனால்,
மறுவாரம் ஊரில் வருடப் பிறப்பு
மனைதோறு மிந்த விழாவைத்
திருமா மெடுக்கும் வினையால் நிறைந்த
அணையூரில் எங்கும் அமளி!

பூம்பந்தல் வாகை புளிவம்மி போடும்
புதுவேலி எங்கும் எழவும்
மாம்பூ பரந்த மனைவாசல் கூட்டி
மழையாய்த் துமித்த கமுகின்
பூம்பானை வாரி புதிதாய் உதிர்ந்த
சருகோடு புற்கள் மறையைச்
சாம்பல் ஒழிந்து வளவெங்கும் வெள்ளை
மணல் தூவுவார்கள் மகளிர்!

விறகோசை, தெங்குஞ்சையாய் உதிர்ந்து
 விழுமோசை மாவின் நிழலில்
 உரலோசை, செம்பு சருவம் பொருட்கள்
 உருளோசை ஊரில் அயலார்
 சிறுதானியங்கள் விலைசுறுமோசை
 விடியும் வரைக்கும் இரவில்
 இரைகின்ற எண்ணெய்ப் பணியார ஓசை
 இவையோடு கூட எழுமே!

சூடியாய் வளர்ந்த புனிஆல் நீர் வம்மி
 நிழல் தேங்கு கோயில் வெளியில்
 பொடியன்கள் கிட்டி அடியோடு வட்டக்
 கவடி பிடிக்கு மொலியில்,
 குடிசாரர் கூட மிரள்வார்கள் கோயில்
 இடியாமல் நின்றல் அருமை
 வடிவான வேட்டி பலகாரம் ஊஞ்சல்
 இவைபற்றி நூறு கதைகள்.

தவறணை யடியில் தகராறு

போடொரு முட்டி நல்ல
 புளிப்பிலே என்ருன் சாமி
 தாடியைத் தடவி நின்ற
 தம்பாளைப் பார்த்து, தம்பீ
 ஆடோன்று கட்டியுள்ளேன்
 ஆராரிக்குப் பங்கு தேனை?
 வேடிக்கை இல்லை என்ருன்
 வெடிக்கும் போய்ப் பார்ப்போய் என்ருன்.

தலையினை எனக்கு'
 என்ற தம்பனை நோக்கி;
 தோழே; குலையீரல் வேண்டுமானால்
 கொண்டுபோ! ஆனால்
 ஆட்டுத் தலையிலே வராதே!
 தங்கம் தந்தாலும் தாரேன். என்று
 விலையென்ன ஆட்டுக் கென்னும்
 வேலனைப் பார்த்தான் சாமி.

அரைப் பவுண் ஆனே! ... என்று
 கைவிரல் ஐந்தைக் காட்ட
 'குறைத்துக் கேட்டிருக்க லாமே'
 குட்டியா கொம்பன் ஆடா?
 விறையன் நீ என்றான் வேலன்;
 வீட்டுக்கு வந்து பார்த்து
 பிறகுசொல் வேலா என்றான்
 பேரத்தை என்றான் சாமி

சம்பலைத் தடவி
 நாக்கின் சலிப்பினை வழித்து
 கள்ளில் பம்பலாய்
 வயிறு மூட்டப் பருகி,
 ஓர் பூச்சுத் தள்ளி,
 கொம்பு மீசைக்குள் சென்று
 வடிபட்ட நுரைதேன் பூச்சி
 தும்பையும் விரலால் நீவித்
 தொடர்கின்றான் சாமித் தம்பி.

புத்தாண்டு பிறக்குமுன்பே
 போக்கிரிப் பயல்கள் குள்ளால்
 செத்துப் போவான்கள் போலும்
 சிவகிவா என்று வந்த
 பெத்தப்பா விதானைப் போடி
 பெரிதாகச் செருமக் கேட்டுக்
 குத்துப்பட்டவர்கள் கூட்டம்
 குருவியோல் கலைந்து போனார்.

உடையாரின் தெருவார் இந்த ஊரிலே யாரும் முன்னர்
 படையாத வண்ணமாகப் பண்ணுகின் றாராம் ஓர்தேர் :
 கடைகெட்ட தெருவார் கூத்துக் காட்டினார் கண்ணைழுடிப்
 படையாண்டகுடியான் நானும் படுக்கவே? பார்ப்போம் ஓர்னக!

உடனடியாக நாமும் ஒருபெரும் தேர்செய்வோம் போய்.
 விடமுடியாது மச்சான் வெளிக்கிடு வேலா தம்பான்
 வடமொன்றும் தேவையில்லை. வண்டியில் தேரைக்கட்டி
 உடையாரின் தெருவரைக்கும் ஓட்டிப் போய்த் திரும்பாவிட்டால்

வன்னிய தெருவார் நாங்கள். வாழ்ந்துதான் மானம் என்ன?
 “உன்னெண்ணமென்ன” என்று உசுப்பினான் சாமி; வேலன்
 பின்னென்ன பின்னே என்றன் பெத்தப்பா காளிக்குட்டி
 முன்னொருமுறை நம்மூரில் மூண்டதோர் வாரம் சொன்னார்.

ஊரெலாம் திரண்டதாம். நம் உடையாரின் தெருவார் செய்த
 தேரினைக்காண; என்று தெரிந்ததும் பெத்தப்பா போய்
 மாரியம் மாளின் கோயில் முடக்கிலே உடையில்லாமல்
 தேரினைப் பாருமென்றே தெய்தெய்தென் றுடக்கண்டு

தேரோடும் போன ஊரார் திரும்பியே ஓடினாராம்.
 குரர்கள் அவர்கள்! என்று தொடையிலே தட்டிக்கொண்டான்!
 ஓரக்கன் னாலே கள்ளை ஒருமுறை பார்த்த தம்பான்
 நேரமானாலும் நல்ல நிலவுதான் செய்வோம். என்றான்.

மண்டியை வடித்து ஊற்றி மடக்கென்று குடித்து முட்டி
 கொண்டுபோ வேலாமுன்று கொண்டுவா என்றான் சாமி.
 சந்தைக்குப் போனாயாமே? சகலதும் வாங்கிக்கொண்டு
 வந்தாயா? என்றான் தம்பான் வாங்கினேன் வழக்கம்போல

போடியார் போனார்; கூடப் போய்வந்தேன் வண்டிகொண்டு.
 வீடுகொள்ளாத மட்டும் வேண்டினார் புடவைசீலை
 பாடுபட்டவனும் நான். யாழ்ப்பாணத்துச் சாயவேட்டி
 போடெங்கள் சாமிக்கென்று பொடிச்சிக்கும் வாங்கித் தந்தார்.

தலைக்காயாய் வழுதுலங்காய் தக்காளி வெண்டைக்காயும்
 பலாக்காயும் வாழைக்காயும் பாகற்காய் அவரைக் காயும்
 உலக்கைபோல் புடவங்காயும் ஊர்ப்பட்ட சுரைக்காய் மற்றும்
 எலுமிச்சை கருவேப்போடு வல்லாமே வாங்கினார். சாமி...

முன்னங்கைப் பருப்பம் தோழை மாப்பிள்ளைக் கிரிக்குடை,
 இன்னேரம் பொரியலாசி இருக்கும்; அத்தோடு சீனி,
 சுன்னாகம் சுருட்டு வெள்ளைச் சாராயப் போத்தல் ஆறு.
 என்னென்ன இழவோ எல்லாம் எற்றினார் வாங்கி வாங்கி.

தேருக்குப் பொருட்கள் உண்டு. 'தேருவுக்கு மானம் காக்கும்
 போர்' என்றார் கத்தப்போடி. புறப்பட வேண்டும் தோழை:
 வார் இதற் குள்ளே யென்று வாங்கினான் நிறைய ஊற்றி
 ஊறிய வானில் நீரை உமிழ்ந்துகள் உறிஞ்சுகின்றான்.

அண்ணாந்து பார்த்தான் சாமி. ஆகாயவெளியை; ஆங்கே
தென்னையின் குருத்தில் தொங்கும் தேன்கூடு போல நின்று
அண்ணாவி யின்றி ஆறும் அழகிய நிலவு கண்டு
இன்னுமேன் சுணக்கமென்று எழுகிறான் சாமித்தம்பி.

போகையில் எதிரே வந்த பொன்னனை மறித்த தம்பான்
சோகையா உமது தேரின் சோடினை முடிந்த தாடா?
வாகைகூடுபவர் இந்த வன்னிய தெருவார்தாம்; எம்
பாதையில் உமதேர் வந்தாற் பார்க்கிறோம் ஒருகை என்றான்.

என்னடா தம்பான் மெத்த இளக்காரம் பேசுகின்றாய்?
என்னதான் நினைத்துக் கொண்டாய் எங்களின் தெருவை என்றே
கொன்னையன் நல்லதம்பி துறுக்கிலே ஓடி வந்து
பொன்னனுக் கருகில் நின்று போடாநாய்ப் பயலே என்றான்.

நாயென்ற வார்த்தை கேட்டு நாகம்போற்சீறி வேடன்
போயோரு குத்து விட்டான்! பொக்கென்று சாய்ந்தான் நல்லான்;
ஏய்ஓடி வாரீர் இங்கே எங்களின் இடையார் என்று
கூயென்றான் பொன்னன் நின்று; கூனடிர் இரண்டுகையும்.

சுகத்திலே மிதந்தான் செல்லன்

இழந்த தன்னிளமை மண்ணுள் இருக்கலாம் என்றும் தேடி
வளைந்த கூன் உடம்பு, வாழ்வை, வாழ்ந்தொளி குறைந்த கண்கள்
இழைந்த புன் சிரிப்பு, மூப்பின் இனியதோர் சாட்சி! மண்ணை
அணைந்தாங்கு வாசல் மாக்கிழ் அமர்ந்தபார் வதியைக்காண்போம்!

‘இழந்ததாய் ஏங்கு கின்றாய் இல்லவே இல்லை’ என்றே
வளர்த்தெளில் குலுங்கும் வாசல் கிணற்றடிக் கதலியாக
இளந்தென்னைக் கீற்றில் பேசும் இணைக்கிளி கண்டு நெஞ்சை
இழந்து நின் றிருந்தாள் அன்னம் எலுமிச்சை ஓரமாக

ஒளிந்து பார்த்திருந்த அன்னம் உள்ளத்தை வசனமாக்கி
எழுந்து பாரடியே; செல்லன் எங்குபோகின்றான் என்று
ஒழுங்கையைப் பார்த்த வாறே; உரைத்த பார்வதியை நோக்கி
தொழும்புனக் கிதுவே! கம்மா தொணதொணக் காதே பெத்தா

அனுங்கினை அன்னம் ஒகோ! அப்படிச் சொன்னோர் உன்போல்
அனந்தம்பேர் அன்னம்! தாவி அவர்கட்டி முடிந்த பின்னால்
சனங்களும் நானும் ஈதைச் சந்தியில் பேசிக் கொள்வோம்!
சினத்தைப்பார் சினத்தை என்று சினுங்கியும் சிரித்தாள் பெத்தா.

ஈரோடு பேனும் ஏறி இரத்தத்தை உறிஞ்சினாலும்...
ஊர்வது பொறுக்கவில்லை ஒடிவா மகளே அன்னம்!
பாரிந்தத் தலையை என்று பார்வதிப் பாட்டி சொல்ல
ஈர்கோலி கொண்டு வார இருந்தனள் அருகே அன்னம்.

வாரிஞாள் ஈரொன்றேனும் வாராதா? வந்தால் வாயை
ஊறியும் நகத்தில் வைத்து உறிஞ்சியும் குற்ற ஆசை.
தூறியும் பார்த்தாள் சோர்ந்தாள்! சொடுகுதான் தலைமுற்றுக,
ஏறிப்போய்க் கிடக்குதம்மா! ஈரில்லை என்றாள் அன்னம்.

ஆரது கடப்புக்குள்ளே? ஆண்பிள்ளை பார் அன்னம்மா!
பார்வதிப் பாட்டிசூறப் பறந்துபோய் மறைந்தாள் அன்னம்.
‘பேரன் நான்’ என்றான் செல்லன். ‘பிள்ளை பாய்’ என்று தன் கண்
தூரத்துப் பார்வை தூர்ந்த துயரத்தை அழுதாள் பாட்டி.

பாய்பாதி விரித்துத் தன்னைப் பாதுகாத் தோட்டைக்குள்ளே
பாய்கிற வேங்கைகண்டு பதுங்கும் வேடனைப்போல், மண்ணில்
தோயாத அடியில் பாதசரங் கிடந்தழவும் - பாவை
வீசிஞள்; விரைந்தாள், ஓடி வீட்டுக்குள் மறைந்தாள் அன்னம்.

பாண்டிருப்பூரில் தட்டான் பண்ணிய பூணூர்கள்
வேண்ட உன் மாமன் மாமி வெளிக்கிட்டார் வெள்ளாப் போடு
பாண்டம் பாத்திரமும் வாங்கப் பகலெல்லாம் அலைவார் போலும்.
ஆண்டி, நம் வண்டிக்காரன் அவனுந்தான் போனான் காணோம்.

எப்படி வருஷம்? சீலை 'நுணிமணி எடுத்தானா? உன்
அப்பனைப் பார்க்கச் சோட்டை! அவனுக்கென் நினைப்பே இல்லை!
எப்படிக் கிடக்கிறேனென்று எட்டியும் பார்க்க மாட்டான்!
அப்படி என்னவேலை அவனுக்கென் றலுத்தான் பாட்டி.

எல்லார்க்கும் எடுத்தாயிற்று. இதோ உனக்கெடுத்த சேலை.
நல்லதா? பார்பின்னாலே. நானாறு குறை சொல் வாயாம்!
செல்லன் சொன்னவற்றைக் கேட்டு சிரித்தனள் பாட்டி; உள்ளே
செல்லமாய்..... பெத்தா என்றே அழைத்தனள் அன்னம் கேட்டு

என்னடா... எனக்கேன் சேலை எடுத்தாய்? உன்பெண்டில் எங்கள்
அன்னத்துக் கெங்கே? பின்னால் அவள்ளைக் கொளுவ வந்தால்
என்னத்தைச் சொல்லித்தப்ப இயலும் நான். என்று பாட்டி
சொன்னதில் இருந்த, அந்தச் சுகத்திலே மிதந்தான் செல்லன்.

மண்டபத்துள்ளே வாடாமகனே என்றழைத்துச் சென்று
கொண்டுபோய் வைத்தாள் பிட்டுக் கொழுக்கட்டை பணியாரங்கள்
கண்டதும் திகைத்தான் செல்லன். காரியம் இல்லையென்றால்
தின்றுபார் என்று தண்ணீர்ச் செம்பையும் கொணர்ந்து வைத்தாள்.

என்னம்மா இளைக்கின்றாய்நீ எனக்காக ஏனிட்தொல்லை?
 என்கிற செல்லன் முன்னால் இருந்த பார்வதிகும் பின்னே
 எண்பதும் முடிந்தாயிற்று. இனியென்ன? எல்லாம் கண்டேன்!
 இன்னும் நான் இருப்பதெல்லாம் எத்தனை நாளோ? என்றான்.

அன்னத்தின் அருகே நீயும் அவன் மடிதனிலோர் பிஞ்சும்
 என்னிரு கண்கள் கண்டால். எனக்கொருகுறை வேறுண்டோ?
 மண்ணுக்குள் மகிழ்ச்சியாடென் மணவாளர் போன ஊர்க்கே
 கண்களை முடிக்கொண்டுக் காங்களில் நடந்து வோவேன்.

இன்பமும் அதற்குடாக இழைந்திடும் துயரும் -- செல்லன்
 அன்பினை உருக்க. அம்மா அதையெல்லாம் பேசி வினாய்
 துன்பத்தை விலைக்கு வாங்கத் தொடங்கினை, இனும் நூறுண்டு
 மங்கலம் பொங்க வாழ்வாய்! வரட்டுமா? என்றான் செல்லன்.

மேட்டுவட்டைக்குள் பூமி விதைக்கிறார் வரம்பு வைக்க
 ஆட்களும் இல்லை. அந்த அலுவலில் ஓடி அப்பன்
 வீட்டிலும் சுணக்கமில்லை! வெள்ளாப்பில்எழுந்து போனால்
 ராத்திரி நடுச்சாமத்தில் சோர்ந்துபோய் வந்து சேர்வார்!

போய்வருகின்றேன் என்று புறப்பட்டான் செல்லன், வீட்டு
 வாயிலில் வண்டிகண்டு வாழையில் மறைந்து. மாமி
 போயபின் ஒழுங்கை புச்சான். போய்வழி யெங்கும் பொங்கும்
 தூய வெண்ணிலவு வையத் துரைத்தனம் செய்தல் கண்டான்!

பூமணக்கின்ற மாலை புதுப்புதுக் கனவு கோக்க
 மாமரக் குயிலிராவின் குறியிடை மகிழ்ந்து பாட
 ஆமைகள் முதுகில், வைரம் அம்புவி ஆணிதல் கண்டே
 ஊமையாய் நடந்தான் செல்லன் ஊரெங்கும் வெடியின் ஒசை

அன்னத்தின் நினைவு நெஞ்சில். அலர்ந்தது செல்லையாவின் பின்னாலே அவள்தன் கூடப் பிரயாணம் பண்ணல் போன்றோர் எண்ணத்தோன்றிடவும் வெட்கி இதுவென்ன எண்ணமென்று பின்னாலே திரும்பிப் பார்க்கப் பிரமையே சிரிக்கும் நின்று.

முன்னூற்று அறுபத்பூன்று; முழுநாட்கள் பொறுத்துவிட்டு இன்னுமோர் இரவு மட்டும் இருந்திட மாட்டாராகிச் சின்னப்பையன்கள் கட்ட சினுவின் வெடிகள் போன்று என்னென்ன நிலைவோ வெல்லாம் எழுந்தன செல்லன் நெஞ்சில்

ஆரடி வெடியை உன்றன் அருகிலே போட்டான்? என்று பார்வதிப் பாட்டி கேட்கப் பயந்துபோய் நின்ற அன்னம் கூராக என்னை நோக்கி, குற்றத்தை யாரோ எங்கள் ஊரிலே ஒருவன் பேரில் உரைத்ததும். உயிரைக்கொண்டு

தப்பினேன் பிழைத்தேன் அன்னம் தங்கந்தான் வீட்டில் எங்கள் அப்பன் காதினிலே கேட்டால் அடிஉதை கிடைக்கும். ஆமாம் எப்படி இதெல்லாம் நெஞ்சில் இருக்கும்? ஓர்வருஷ நாளில் அப்படி நடந்த தென்று அதிசயப்பட்டான் செல்லன்.

பொழுது புலர்ந்தது

வெடியோசை கேட்டு, 'துங்க விடாரிந்த வருஷக் காரப் பொடியன்கள்? என்று சேவல் புறுபுறுத் தொழுந்து கூவ அடிவானக் கடலில், தங்க அத்தாங்கால் விண்மீன் எல்லாம் வடித்தாக்கக் கொடுத்தான்; தேய்ந்து வந்தான் செம்படவன்பானு

வருஷம் பிறந்தது

‘இப்பொழுதேனும் எம்மேல் இரக்கம் வந்ததுவே’ என்று
செப்புவார் சிறுவர்; கேட்டுச் சிரித்தனர் கமலமாதர்.

‘எப்படி வருஷம்?’ என்ற இரவியின் கிண்டல் கேட்டுத்
துப்பட்டி எடுத்துவீசித் துள்ளினார் கிழவரெல்லாம்!

விட்டுவிட்டு டொலித்து நின்ற வெடியோசை தொடராய் நீண்டு
பட்டுப் பட்டென்றே காதைப் பாடாகப் படுத்தித்தள்ள
தட்டுக்கெட்டெழுந்து தங்கள் கணவினைப் பாதியோடு
விட்டதை நினைந்து, மூச்சு விட்டார்கள் குமரிப் பெண்கள்

அன்னம் அரப்பு வைத்தாள்

‘இன்னுமா தூக்கம்? அன்னம் எழுந்திரு குளிக்க’ என்ற
அன்னையின் ஆணை கேட்டு, அடிபட்ட கன்றே போல
அன்னமும் எழுந்தாள். கோயில் அரப்பொரு செம்பில் கொண்டு
முன்னாலே கனகம் போனாள். முறைப்படி நிற்கச்செய்தாள்.

ஆல்இலை காலுக்கிட்டு, அரசிலை தலையில் தொட்டு
‘பால்பொங்கி, குடும்பம் நல்ல பண்ணையாய்ப்பெருக’ ஈசன்
கால்பற்றி இறைஞ்சி, அன்னம், தலையிலே அரப்பு வைத்தாள்.
வேல் சிக்கும் விழிக்குள், சிக்கி விழுந்ததோர் அரப்பின் துள்ளி!

கண்களைக் கசக்கும் அன்னம், கையினைப் பற்றிச் சென்று
இன்னும் நீ குழந்தை யாட்டம் இருக்கிறாய் கிணற்றில் ஈயத்
தண்ணீரை அள்ளி அன்னம் தலையிலே சொரியும் போது
‘அண்ணே’யென் றுள்ளே வந்த ஆவினைக் கண்டாள் அண்ணை;

சின்னா வாடா வாவா சித்திரை வருஷத்துக்கு
என்னப்பா சுமந்து வந்தாய் என்றனள் கனகம் செல்லன்
சொன்னதைச் சொல்லி, தந்த சுமையையும் கொடுத்தான் சின்னான்
என்னது இறைச்சி போலும் என்றனர் அழகிப் போடி.

அரப்பிட்டு முழுதி உன்விட் டறையிலே விளக்கினோடு
நிறைமுட்டி வைத்தார் மாதர் நீறிட்ட நெற்றி வேர்க்கச்
சருவத்தில் பால் பிழிந்தார். சண்டிய ரான ஆண்கள்
பரிதிக்குப் படைத்தார் பொங்கல் பாடினார் தெய்வப்பாடல்!

தங்களுக் கென்றுவாங்கித் தந்த தம் உடுப்பை ஊரில்
எங்கிலும் சென்று காட்ட, ஏக்கத்தில் துங்கா 'தையோ
எங்கடா விடியும்?' என்றே இருந்தவர், தாயார் தந்த
பொங்கலா உண்பார்! இந்தப் பொடியன்கள் பொடிச்சிமார்கள்

பிட்டோடு தயிரும் சேர்த்துப் பிசைந்து சக்கரைதேன் கொட்டி
விட்டார்கள் வட்டிலோடு வெளிக்கிட்டார், அம்மைகையால்
முட்டாசி வாங்கக், கையில் முழுத்தமும் வாங்கி ஒலைக்
குட்டானில் வைத்து வண்ணக் குருவிகள் பறந்து போகும்.

விதியின் மருங்கு, நீண்ட விருட்சங்கள் தோறும், ஊஞ்சல்
வாதினில் பறக்கும், பாடல் வகைவகை யாக நூறு,
காதினில் கலந்து, 'சன்னித் தமிழென்றும் வாழும்' என்ற
நீதியை நீலநாட்டும் நம் ரெஞ்சேலாம் அவையே சட்டும்!

வண்ணாத்திப் பூச்சிக் கூட்டம் வான்வெளிப் படகில் மொய்த்து
தென்னவன் தமிழை இந்தத் தேசத்தின் உருண்டை எல்லாம்
பண்ணோடு பாடிப்பாடி பரப்பிடப் புறப்பட்டாற் போல்
சண்கொளாக் காட்சி ஊஞ்சல், கவிதையில் பறந்த காட்சி

கந்தப் போடியார் வீட்டில்

அருமையாய்ப் பெற்றெடுத்த அப்பனும் அம்மை நீயும்
'கருகரு' வென்று நெஞ்சு காய்கிறோம். வடிவேல் சாமி
ஒருவனும் இல்லை. வேட்டை ஒன்றுதான் குறைச்சல்! காட்டில்
எருமைகள் வெட்டிக் கிட்டி எறிந்ததோ தொலைக நாய்கள் !

மடையனும் போகான். உன்றன் மகள் செல்லன் மதியைப் பார்பார்
வடிவேலைக் கண்டு நாலு வார்த்தைசொல் லாமலுக்குக்
குடியேன்நான் தண்ணீர், அந்தக் கூட்டத்தால் வந்ததெல்லாம்
கடவுளே என்றார் கந்தப் போடியார் கவலை யோடு;

வருஷமும் அதுவுமாய் உம் வாயிலே நல்ல வார்த்தை
வருவதற்கென்ன? கொண்ட வழக்கத்தை விடவா கூடும்
முருகன்தான் துணை, வில்லங்கம் மூளாது; செல்லன் சாமி
வருகிறார் அங்கேஎன்று வாசலைப் பார்த்தான் பொன்னு!

வேட்டைக்குப் போனவர் திரும்பினர்

'மான்மூன்றும் கலையன்; பெட்டை மரையொன்றும் சுட்டோம்' என்று
தான்குட்டாற் போல, சாமி தலையினை நிமிர்ந்தான். 'ஆட்டை
என்வாங்கிக் கட்டி யுள்ளேன்? எங்கே உம் வடிவேல்? தேடி
நானிங்கே செத்தேன் என்று நடுங்கினார் கந்தப் போடி.

புருஷனைப் பார்த்துக் கண்ணைப் புரட்டினான் பொன்னம்மா போய்
அரப்புவை மகனே என்று அன்பினால் ஆஞ்ஞாபித்தான்.
கிறுகினான் சாமி வாசல் கிணற்றடிப் பக்கமாக
வருஷமும் அதுவுமாய்நல் வாழ்த்துத்தான் என்றான் செல்லன்!

கண்விழித் திரவு முற்றும், காட்டிலே அலைந்து மேனி
புண்ணென்று சொல்லிப் பொய்யாய்ப் புலம்பினான் சாமி. கேட்டு
தண்ணிக்கு வளைகின்றாயா? தரமாட்டேன்! வருஷம் ஓர்நாள்
என்னடா காட்டில் வேலை இரவெல்லாம்? என்றார் கந்தர்.

முழுகிவிட் டிர்கல்போல? முகத்திலே உஷாரைக் காணோம்,
அழுபவன் போல சாமி அரட்டினான் போடியாரை.
புழுக்காதே சாமி அந்தப் போத்தலை உடைத்துக்; கொஞ்சம்
முழுக்குமுன் போடேன் என்று மொழிந்தனர் கந்தப்போடி.

பனைப்பழ முகிழைக் கையில் பற்றியும் நிருகிநிற்போல்
கணத்திலே போத்தல் மூடிக் கடதாசைக் கழற்றி நல்ல
கணக்காக ஊற்றி மூக்கில் காட்டினான் முகத்தைக் கோணி
அனுக்கினான்; கண்ணைமூடி அடித்தபின் ஹஹ் ஹா என்னான்.

வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு வெளிக்கிட்டான் சாமி. அங்கே
முற்றத்தில் நின்ற செல்லன் முழுத்தம்எப்படியோ என்னான்.
பற்களை இழித்தசாமி, பலாப்பழ வாசம்! வெள்ளை!
மற்றொரு முறைபோடப் போய் வருகிறேன் என்று போனான்.

மாமியார் வீட்டில் அந்த மரைச்சந்தைக் கொடுப்பேன் என்று
சாமியன் நடந்தான் செல்லன் சருவத்தில் வெந்நீர் வார்த்தான்.
சோயிலில் கொட்டுமேளம் குரவையின் இனிய ஓசை
தோயவும் காதில், தோய்ந்து துரிதமாய் உள்ளே வந்தான்.

வீட்டுக்குள் ளிருந்து பொன்னு வெளியேறி மண்டபத்துள்
வேட்டியைக் கொடுத்தான். வாங்கி வினயமாய்ச் சிரித்தசெல்லன்
சோட்டைப்பட்டதுபோல் நல்ல சோக்கான வேட்டி என்று
நீட்டினான் கரங்கள். சாமிகுப்பிடக் கோயில் போனான்.

கோயிலுக்குள்ளே பெண்கள் கூட்டங்கள் பலவாய் நின்று
வாயிலோர் கையை வைத்து மற்றக்கை இடையிற்சேர்த்து
கூயென்று குரவையிட்டார். குழம்பல சேர்ந்தும் ஆங்கு
பாய்கின்ற இனிய ஓசை பண்ணுமா? பகர்தல் எங்ஙன்?

பூசைகண் டார்கள் மக்கள் புற்றுக்குள் ஈசல் போன்று
வாசலில் வந்தார் வேர்வை வடிக்கின்ற மேனியோடு.
பேசினார் இரைந்து சந்தைப் பெருங்கூச்சல் தொடங்க யாரோ
பேசாதீர் என்றார். ஐயர் பிரசாதம் வாங்கிப் போனார்.

செல்லனும் கோயிலாலே திரும்பினான் கத்தப்போடி
செல்லமாய்த் தம்பிஎன்றார். சீக்கிரம் பொன்னு என்றார்.
எல்லாம் ஆயத்தம் நீங்கள் எழும்புங்கள் என்றாள் பொன்னு!
செல்லனும் போடியாரும் சேர்வைக்கால் வட்டில் கண்டார்.

அழகு சம் பாவைக்குற்றி கழகம் பூப்போல தீட்டி
இளகவைத் திடித்து தேங்காய் இணக்கமாய்க் கலந்து மூங்கில்
குழலிலே அவித்த வம்பிப் பூப்போல் பிட்டு மேலே
நெழிகிறஆவி செல்லன் பசியினை நெருடி நிற்கும்

தேரும் திமிரும்

தேரைப்பார் தேரை! என்று தெருவினில் திரண்டார் ஊரார்
பாரதன் அழகையென்று பல்லினை இழிப்பார்! டேய் டேய்
ஆரது தேர்முன் கேட்டி அடிவேணு மாக்கும்! போ போ
தேர்வண்டி ஓட்டும் சாமி திமிருடன் எழுந்து சொன்னான்.

வன்னிய தெருவார் தேரை வந்துபார் காசு வேண்டாம்!
அன்னத்தின் மீதில் அம்மன் அமர்ந்திருப்பதனைச் செய்த
வண்ணத்தை யெல்லாம் ஈங்கே வாய்விட்டுச் சொல்லப்போனால்
முன்னூற்றி அறுபத்தைந்து நாட்களும் முழுதாய் வேண்டும்,

மாகிலாமணி யோடாவி மன்னன்தான் மனுஷன் கையை
கூசும்மண் தின்பதற்கு குலவித்தை! அவனுக்கெல்லாம்
காசெல்லாம் செலவு எங்கள் சுந்தப்பர் கணக்காம்! ஊரார்
பேசிக்கொண்டார்கள் தேரை பின்பற்றி வண்டி பத்து!

ஏர்சுமந்தெடுத்த தோளில் இறுமாப்பைச் சுமந்து வந்தால்
போரையும் வெல்வோம் என்று புறப்பட்ட இளைஞர் கூட்டம்
ஆர்ஆர்தம் மச்சிமார்கள் அவரவர் வேலிக்குள்ளே,
பார்க்கின்றார் என்று பார்த்து, பார்தேரைப் பார்பார் என்பார்! ;

பார்வதிப் பெத்தா கூடப் பாதையில் ஒதுங்கி நின்று
கூர்மையாய்த் தேரைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள் இதனைக்கண்டு
பார்இந்தக் கிழவிக்குள்ள பக்தியை! என்று செல்லன்
சாரிலே இருந்த வேலன் சரவணை இடத்தே சொன்னான்

‘ஆன்னமும் வேலிக்குள்ளே அதோ .’ என்றான் இளையான் உன்றன்
கன்னத்தில் தருவார் பெத்தா கவனமாய்ப் பேசு! வேலன்
சொன்னதைக் கேட்ட செல்லன் சொக்கிலோர் சுணையுள் நீந்தும்;
அன்னத்தைக் கண்டார், வண்டி அமர்ந்துள்ள தோழரெல்லாம்!

கோயிலின் வீதியெங்கும் குரவையும் வெடியும் கும்பல்
பாட்கிற வண்டி தேரும் பயத்தொடு பணிந்த தங்கு.
ஆயிரம் சிறுவர் வந்து அழகான தேர்தான் என்று
வாயுறி நீட்டார்; சாமி வன்மத் தோடவரைப் பார்த்தான்!

கோயிலைத் தாண்டித் தேரைக் கொண்டிப்பால் வந்தீரோ உம்
வாயிலே மண்தான் என்று, வம்மியின் கீழேநின்று
கூயென்று கொள்ளை நல்லான் கொடுக்கினை இழுத்துக் கட்டி
சாயடா மாட்டை என்றான். சண்டியன் சாமித்தம்பி.

தேர்வந்த வண்டி போகத் தெருவிலே இடமில்லாமல்
ஆராரோ குவிந்தார். வண்டி ஆசையாமல் நின்றதங்கே!
பாரிப்போ புதினம் என்று பல்லினால் வில்லுக் கத்திக்
கூரினை இடுக்கிக் கொண்டு குதிப்பதற் கெழுந்தான் சாமி!

உண்டோடா வீரம் உங்கள் உடையாரின் தெருவாருக்கும்?
வண்டியை விட்டா என்று வன்னிய தெருவார் கத்த
பெண்கள் பின்னாகுட்டி பெரிவவர் விலகிர் என்றே
வண்டியில் ஏறிவந்த வாலிபர் குதித்தார் கீழே!

உடையாரின் தெருவிலுள்ள உறுப்பான ஆண்கள் எல்லாம்
படையாகத் திரண்டு கொண்டு பாதையை மறித்து வண்டிக்
கடையாணி கழற்றும் கையைக் கால்களால் மிதித்த வாறே
விடுமண்ணே வழியை என்று விருட்டென எழுந்தான் செல்லன்.

சச்சரவெதற்கு? நாம்யார்? சந்தோஷ தினத்தில் இந்த
பொச்சாப்பேன்; நண்பர்கள் நீர் போகலாம் என்ற வாறே
உச்சத்தில் கூவிக்கொண்டு உடையாரின் மைந்தன் வந்தான்;
கச்சடாய் பயல்கள் என்று கத்தினான் சாமித்தம்பி.

கணபதிப் பிள்ளை சொன்ன கட்டளை காதில் கேட்டுச்
சனம் ஒரு பக்கமாகச் சரிந்தது. சாமி வண்டி
கணகண சதங்கை நாதம் காண்கிள் குதித்துப் பாயும்!
மனமடி வுற்ற பேர்கள் மறைந்தனர் மானம் போர்த்து

கூத்துக்களரியில் இன்பம்

பிள்ளையார் கோயில் கிழக்கு வீதியிலே
பெருமணல் செறிந்திடு வெளியில்
சள்ளைகள் விரிந்து சதைமடிப்பேறிச்
சளிந்திடும் வயிற்றோடு கொடிய
வல்லகரர்போல் வளர்ந்துள் ஆலும்
வம்மியும் புனிகளும் அதன்கீழ்ப்
புல்தலை காட்டிச் சிரித்திடும் பரந்த
பூமியில் எழுந்ததோர் மேடை.

பன்னிரு கால்கள் நாட்டிய வட்டம்
பந்தலின் மீதுமேற் கட்டி;
பன்னிரண் டிதழ்ச்செம் பருத்தியின் பூ, நிலம்
பார்த்தது போற்பல நிறத்தில்;
தென்னையின் குருத்தில் கிளிகளும் விளங்கும்
தொங்கிடும் குஞ்சமும் கட்டி,
மண்குவித் தமைந்த மேடையை அரங்கு
மண்டபம் ஆக்கினார்.....ஆங்கு.

பந்தலில் கால்களுக் கிடையிடை எண்ணெய்
பந்தக்கால் வரிசையாய் நட்டார்!
சந்தனம் நீறு குங்குமச் செப்பும்
சால்வைகள் சல்லரி மேளம்
வந்தான் பிறவுர்ச் சனங்களும் மொய்யென
வந்தனர் ஊரெலாம் மக்கள்!
சந்தையே போலக் கூத்தினைப் பற்றிச்
சர்ச்சைகள் மலிந்தன பாரீர்!

ஊரெலா மிருந்து உறவெலாம் வந்த
உவகையால் ஊரெலாம் கள்ளே!
ஆரெவர் என்ற பேதமில்லாமல்
அன்பிலே நடந்தது விருந்தே!
'ஒரிரு கூத்தா ஒன்பது கூத்தும்
ஆடினேன் அது ஒரு காலம்!'
காரைதீவிருந்து வந்த ஓர் கிழவர்
கதையினை அவிழ்ப்பதும் கேளீர்?

மண்முனை மட்டக் களப்பொடு மகிழார்
மாவடிப் பள்ளி மண்டிரும்
கின்னையூர், துறையூர், நித்தலூர் ஒல்லிக்
கேணியூர் சேனையூர் யாவும்
சொன்னது போலே சொரிந்தன; வந்து
சூரியன் மறைவதற்குள்ளே!
அண்ணாவி மார்கள் அவர்ஒரு குழுவாய்
அமர்கிறார் ஆல்களின் கீழே!

முறுக்கிய மீசை முகத்திலே சிரிப்பு
மோகன மாகிய நடைசேர்
விறுக்கன் அண்ணாவி வெள்ளையன் நெற்றியின்
விளங்கிய சந்தனப் பொட்டை
நிறுத்தி வைத்தாற் போற் சித்திரை மாத
நிறைவுபோல், நிலவுமென் மடந்தை
ஒருத்தியும் கூத்தே கருத்துடையவள் போல்
ஊர்வருமுன் கிழக் கிருந்தாள்!

வெள்ளையன் தோழன் வேலன் அண்ணாவி
 வேட்டியை இடுப்பிலே செருக்கி
 அள்ளிய சால்வை உதறியும் வேட்டி
 அவிழ்ந்திடா வஹிடுப் பிறுக்கி,
 பிள்ளையார் இருந்த திசையினை வணங்கி
 பேர்பேறு மத்தளம் எடுத்தான்
 'சல் சல சல்சல் சல்' லெனக் சதங்கைச்
 சமுத்திரம் போல் ஓலி எழுமே!

உடுப்புகள் கட்டி மாற்றுகள் புனைந்து
 ஒவ்வொரு கொலுவிலுள் ளாரும்
 எடுத்தடி வைத்த சதங்கையின் ஓசை
 எங்கணும் நிறைந்திடல் கேட்டு
 அடிக்குரல் எடுத்து நாக்கினை அசைத்து
 அரிவையர் குரவையிட்டார்கள்
 வெடித்தன வெடிகள். கோயிலின் முன்னே
 விருத்தமொன் றெழுந்தது கேளீர்.

வெள்ளையன் குரலில் சதங்கையும் குரவையும்
 வீழ்ந்தன மக்களின் குரலும்
 பிள்ளையார் மகிழ ஆடினர். தேங்காய்
 பிளந்தனர் ஆடிய அவர்கள்
 மெல்லென நடந்தார் களரியில் மேளம்
 மிதந்தது சல்லரியோடு
 எள் விழுந் தால்விழ இடமிலை! நிலத்தில்
 எங்கணும் மக்களின் வெள்ளம்!

கட்டியக் காரன் கணபதிப் பிள்ளை
 களரியில் தோன்றினான்; வெள்ளை
 கட்டியால் மறைத்தார், வெடியொடு குரவை
 விண்ணெலாம் நடுங்கின! பயத்து!
 எட்டடித் தாளக் கட்டிலே ஆட்டம்.
 பட்டது களரியில் பாடாய்!
 தட்டினார் கிழங்கள் தொடைகளில் தாளம்
 ததிங்கிணத் தாதெய்யத் தோம் தோம்!

அன்னமும் கூத்துப் பார்ப்பதற் கரசை
 கொண்டனன் ஆமினும் அப்பன்
 சொன்னசொல் கடவாச் சுதந்திரம் உடையான்
 சோகமே உருவமாய் நின்றான்.
 கண்ணிலே கனிந்த கனிகளைச் கையால்
 கொய்திடும் கன்னியின் நெஞ்சில்
 என்னவோ புதிய எண்ணமொன் நெழிலும்
 எண்ணினான் செல்லமச்சாணை.

கணபதிப் பிள்ளை களரியில் வரவு
 கட்டியம் சொல்லவும் தொடங்க
 உனதென தென்று ஓடினார் உரிமை
 உள்ளவர் அத்தனை பேரும்!
 சனசமுத் திரத்தின் சந்தடி - குரவை
 சடசட வெடிகளின் ஓசை
 கணபதிப் பிள்ளை இடையிலே சால்வை
 கட்டினார் மோதிரம் அணிந்தார்!

நீலாவணன்.

1931ற் பிறந்த நீலாவணன் 1952ல் 'பிராயச்சித்தம்' என்ற சிறுகதை மூலம் எழுத்துலகிற் பிரவேசித்தார். அடுத்த ஆண்டே 'ஓடிவருவதென்னேரமோ' என்ற கவிதை பிரசுரமாயிற்று. அன்று தொடக்கம் 11.1.75ல் இயற்கை எய்தும் வரை கவிஞனாகவே வாழ்ந்தார். பல்வேறு இலக்கியத் துறைகளிற் கை வைத்திருப்பினும், கவிஞனாக அவரது பங்களிப்பு ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மிக்க மகத்தானது. 'வழி' இவரது முதலாவது கவிதை நூல்.

கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தை தாபித்து அதன் தலைவராகப் பணியாற்றிய நீலாவணன், ஆங்கு தன்னைச்சுற்றி ஓர் சலிதா பாண்டலத்தையே சிருட்டித்தார். ஈழத்தின் எந்தப் பிராந்தியத்திலும் அத்தனை கவிஞர்சனாகக் கல்முனையிற் போலக் காணமுடியாது. அதன் காரணகர்த்தா நீலாவணனே.

பிறந்த ஊரிற்கொண்ட பாசத்தால், பெரிய நீலாவணையிற் பிறந்தவரான சின்னத்துரை 'நீலாவணன்' ஆனார். தந்தையாரும் இலக்கிய ஆர்வலர். சித்த வைத்தியர்.

ஆனால் இன்று கேசகப்பிள்ளை சின்னத்துரை என்ற நீலாவணன் கிழக்கிலங்கையின் சலைமகன். ஈழத்து கவிதையுலகில் அவருக்கு நிரந்தரமான இடம் உண்டு.

ஈழநாகன்.

அமுதா அச்சகம், மூதூர்.